

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 15,- en een abonnement per post kost € 25,- per jaar. U kunt zich hiervoor aanmelden bij: willemien.hobo@gmail.com.

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

1 hele pagina - € 550,- per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina - € 100,- voor 1 uitgave

- € 350,- voor 1 jaar

Halve pagina - € 50,- voor 1 uitgave

- € 175,- voor 1 jaar

Kwart pagina - € 25,- voor 1 uitgave

- € 87,50 voor 1 jaar

Achtste pagina - € 15,- voor 1 uitgave

- € 50,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpsraad Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn: Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749. Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Linda Laurant, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

December 2015

Een nieuwe dorpskrant!! De eerste uitgave van de 4^e jaargang. We hopen met deze dorpskrant weer een leuke en leeswaardige krant voor u te hebben gemaakt.

Het einde van 2015 is weer in zicht. De kerstdagen liggen voor ons. Voor de kinderen 2 weken vakantie. Voor de meesten van onze lezers ook enkele vrije dagen. Al realiseren we ons ook dat de winkeliers en andere toeleverende bedrijven het in deze dagen juist extra druk hebben! Toch is dat laatste ook een goed teken. Want als het juist tijdens de feestdagen en jaarwisseling niet druk is in de winkels, zou dat geen goed teken zijn.

Als u de dorpskrant leest, dan zult u merken dat ons dorp een ijverige bevolking heeft. En dat men de handen uit de mouwen wil steken om ook anderen te helpen. De vorige keer stond er een oproep voor vrijwilligers om elkaar te helpen. Inmiddels is het al een echte organisatie geworden met een logo en een naam. U leest er in deze dorpskrant meer over. En waarschijnlijk heeft u ook een folder van hen in de brievenbus gehad. In elk geval: in het dorp proberen we elkaar te helpen en er voor elkaar te zijn. Dus....heeft u hulp nodig, schroom dan niet om met hen contact op te nemen! En....heeft u wat tijd over, als is het nog zo weinig, meld u ook aan voor allerlei hand- en spandiensten. U bent van harte welkom. De dorpsraad juicht dit initiatief van harte toe!!

Aan het einde van dit stukje en aan het einde van dit jaar, willen we alle vrijwilligers in het dorp, op welke manier zij ook hun werk doen, heel hartelijk bedanken voor hun bijdrage aan ons dorp. Mensen helpen die het nodig hebben, het kan zulk dankbaar werk zijn!! Heel erg bedankt voor de inzet van een ieder!

Ik wil iedereen aan het einde van dit kalenderjaar van harte goede en gezegende kerstdagen toewensen. Maar ook een goede jaarwisseling en iedereen al het goede toegewenst voor 2016!

Wim van der Toorn

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad.

Het jaar loopt ten einde en we hebben onze laatste vergadering ook al weer gehad op 16 november jl.. De eerste dorpskrant van de 4^e editie is ook weer klaar als U dit leest en de wintermarkt staat voor de deur.

We zullen hier beginnen met de nieuwtjes uit de laatste vergadering.

We hebben onze nieuwe dorpscoördinator Nicole Heerius verwelkomd. Zij was samen met Debby Wesselo op de vergadering en we hebben vertrouwen in voortzetting van de goede samenwerking met onze coördinator. Tevens is het fijn om te weten, dat B & W en de gemeenteraadsleden allemaal positief zijn over het dorps- en wijkgericht werken. Bij het oppakken, opzetten en starten met de eerste dorps- en wijkplatformen waren er nog wel wat sceptische geluiden, maar gelukkig nu, soms wel kritische geluiden, maar overwegend positief.

Wateroverlast.

De heer Erik Gossink van de gemeente zou bij onze vergadering aanzitten, maar hij was helaas verhinderd. We hopen, dat hij de volgende keer wel aanwezig kan zijn.

Statushouders:

Wel aanwezig was Jessica Aarnink. Zij kwam uitleg geven over het vluchtelingenbeleid van de gemeente Zaltbommel. Het is de bedoeling, dat de gemeente Zaltbommel volgend jaar 70 statushouders gaat opnemen. Dit zijn mensen met een tijdelijke verblijfsvergunning (5 jaar). Na deze 5 jaar wordt gekeken of deze mensen weer terug kunnen keren, of dat het in hun thuisland nog steeds te gevaarlijk is. Nu moeten deze mensen gehuisvest worden en begeleid. De begeleiding wordt gedaan door vluchtelingenwerk in Zaltbommel. Zij kunnen echter nog veel vrijwilligers gebruiken, die zich om deze mensen willen bekommeren en hun de dagelijkse gang van zaken in Nederland kunnen uitleggen en leren. Ons is gevraagd

om hier eventueel in Nederhemert, als dit aan de orde is, mee te helpen en vrijwilligers te zoeken.

Ruimen zwerfvuil.

De regels voor het ruimen van zwerfvuil zijn veranderd. Er komt een vergoeding voor het elke maand ruimen van dit zwerfvuil, maar wel binnen de bebouwde kom.

Het lukt de dorpsraad niet om dit iedere maand te organiseren, dus is in Nederhemert de school benaderd met de vraag of zij het kunnen en willen opstarten tegen een geringe vergoeding. Op dit moment is nog niet helemaal bekend hoe het gaat verlopen. We houden U op de hoogte.

Leefbaarheidsbudget.

We hadden als dorpsraad een leefbaarheidsbudget van € 5000,- per jaar. Hier hebben we de eerste 2 jaren bankjes voor gekocht, welke geplaatst zijn langs de dijk.

Het budget van dit jaar en de vorige 2 jaren is opgegaan aan het opknappen van de speeltuin. Nu is het zo, dat de raadsleden hebben besloten, dat het budget voor alle dorps- en wijkplatformen € 5000,- per jaar blijft, met een extra pot van € 83000,- waar iedereen een bijdrage uit kan vragen voor een groter project (zoals de speeltuin), zodat dit sneller gerealiseerd kan gaan worden.

We gaan samen met de gemeente op de wintermarkt aan alle inwoners van Nederhemert vragen, wat hun wensen zijn om de leefbaarheid in ons dorp te verbeteren.

We zijn erg blij, dat er een groter bedrag beschikbaar komt.

Vrijwilligers.

Willie Weijma en Ina Oomen hebben samen een groep vrijwilligers opgericht. We hebben als dorpsraad samen met hun, dames van de NPV, Leon v.d. Dool en Edsko Edskes een gesprek gehad en iedereen was erg positief over dit initiatief. Elders in de dorpskrant kunt U hier meer over lezen.

WhatsApps groep Nederhemert.

René van der Werken is bezig een WhatsApp groep op te zetten voor Nederhemert.

Dit is een mooi initiatief, waar veel mensen enthousiast over zijn.

U kunt hier meer over lezen op onze site.

Regeling huishulp.

De regeling voor huishulp in de gemeente Zaltbommel is net als die in de gemeente Maasdriel.

Mensen, die gekort zijn, dus bijvoorbeeld terug gezet zijn van 3 uur naar 1,5 uur, kunnen bij de gemeente extra hulp inkopen. De kosten hiervoor bedragen € 8,50 per uur.

Mocht U hier vragen over hebben, dan kunt U zich wenden tot Marianne Vos, medewerkster van het team WMO in Zaltbommel. Zij is te bellen via het algemene nummer 140418.

Voorleesvrijwilligster.

Mevrouw Esther van Peer heeft zich opgegeven als voorleesvrijwilligster. Zij heeft hier veel plezier in en doet dit erg graag.

Mocht U het een leuk idee vinden, dan kunt U haar daarvoor benaderen.

Oud en nieuw.

Ons is gevraagd of wij met oud en nieuw weer iets zouden willen organiseren.

We hebben dit 2x gedaan en het heeft helaas niet het gewenste effect gehad. Er vonden toch nog vernielingen plaats en er was toch nog veel overlast.

We hopen dat degenen die de straat opgaan om overlast te veroorzaken en vernielingen aan te richten, zich zullen bezinnen en bedenken, dat wij met z'n allen hier de kosten voor moeten dragen en dat het dus eigenlijk helemaal niet stoer of leuk is.

Bomen aan de Nieuwstraat.

Helaas zijn er al weer een aantal bomen aan de Nieuwstraat gestorven. Ze zullen binnenkort vervangen worden en dan komt er een mogelijkheid om ze extra water te geven. Dit is vooral in het begin erg belangrijk.

Boekenboom - stukje grond Molendwarsstraat

Na herhaaldelijke vertraging zal in week 50 eindelijk begonnen worden met de werkzaamheden aan de groenstrook en sloot bij de Molendwarsstraat. De sloot zal wat korter worden en breder, hij wordt tevens glooiender gemaakt, zodat hij makkelijker te maaien is.

Op het stukje wat dicht gemaakt wordt, komt straatwerk en daar wordt de betonnen plaat in gezet, zodat er geen randen meer zijn en iedereen bij de boom kan.

We gaan hem echter wel eerdaags naar binnen doen, zodat de boeken niet te vochtig worden en ook met het oog op oud en nieuw.

Eind maart zullen we hem weer terugplaatsen.

Senioren:

In april geeft Sil van Doornmalen van het Regionaal archief Rivierenland een lezing geven in samenwerking met school, voor het senioren comité.

Volgende vergadering.

De volgende vergadering zal zijn op maandag 1 februari 2016 in dorpshuis de Gaarde.

Het inloopsprek uur is deze keer van 19.30 tot 20.00 uur.

Tot slot:

We wensen allen prettige feestdagen en een gelukkig en gezond 2016.

De kleinste Hèmertsen

Uit Gods scheppende en bewarende hand ontvingen
wij met blijdschap een dochter

Abigaïl

Startje Adriana

22 oktober 2015

Adriaan en Hermien Weijma-Vos
Sleutelbloemstraat 21
5317 NB Nederhemert
0418 64 11 74

Noa

23 oktober 2015

Dankbaar en blij zijn wij met de geboorte
van onze dochter

Noa Joanna

Bas en Joyce van Genderen-Oomen
Kapelstraat 20
5317 JR Nederhemert
0418-202006

Rick

Met dank aan God en grote blijdschap geven wij
u kennis van de geboorte van een zoon en broertje

Marien Antonie Hendrik

We noemen hem

Rick

Johan en Arina van der Steenhoven
Janoek, Anna, Jorian, Joost, Julia

24 oktober 2015

Molenstraat 68
5317 JH Nederhemert
Tel: 0418-551198

De kleinste Hèmertsen

SILAS 11 OKTOBER 2015	UIT GODS HAND ONTVINGEN WIJ EEN ZON ARIE WE NOEMEN HEM SILAS ANTON & LYDIA VAN DER VLIET SLEUTELBLOEMSTRAAT 6 5317 NB NEDERHEMERT TEL. 0418-641053
----------------------------------	--

Wij zijn verwonderd en vol dankbaarheid.
God, de Schepper van het leven,
gaf ons een prachtige dochter.

Elizabeth Martijntje Hillegonda

*Marthe is vernoemd naar oma van der Toorn en grootmo van der Lee.
Elizabeth trecken gewij aan God.*

11 november 2015

Adriaan en Wietske van de Werken
Tuinstraat 10, 5317 JL Nederhemert
0418 - 64 19 87

U bent, tijdens de kraamdagen,
op het kraambed van M. van der Werken.

Twee hartjes die kloppen,
twee kindjes die leven,
een kostbaar geschenk
aan ons gegeven.

04 | DE LORM
DEC. 2015 | SLEUTELBLOEMSTRAAT 18
5317 NB NEDERHEMERT

Justin & Arianne
Hugo, Jonathan, Lisa, Ninke

2175 gr 44 cm	ANNE LAURIEN WE NOEMEN HAAR <i>Laura</i>
2050 gr 43 cm	JUSTUS LUKAS WE NOEMEN HEM <i>Lukas</i>

De helpende hand

Beste Dorpelingen van Nederhemert

Door middel van dit artikel willen we officieel bekend maken dat we zijn gestart met een groep vrijwilligers uit Nederhemert, die bereid zijn om u / jou te helpen.

We noemen ons 'De helpende hand Nederhemert'.

De helpende hand Nederhemert biedt vrijwillig hulp aan alle inwoners van Nederhemert die het zelf niet meer kunnen of het niet alleen kunnen.

Onderstaand een paar voorbeelden om een beter beeld te schetsen wat we voor u / jou kunnen betekenen:

- Ik ben mantelzorger voor mijn man die niet alleen kan zijn. Wie kan even bij hem zijn als ik een boodschap wil doen?
- Mijn moeder krijgt thuiszorg maar is weer gekort. Wie kan de ramen een keer zemen?
- Mijn vrouw is overleden. Is er iemand die wil koffieschenken tijdens het condoleren?
- Het alleen reizen wordt moeilijk, maar ik moet regelmatig naar een arts in het ziekenhuis. Wie kan mij begeleiden?
- Mijn vader is erg eenzaam. Wie kan er een keer per week met hem gaan wandelen?
- Ik ben slecht ter been. Wil er iemand een schilderijtje op komen hangen wat al weken ligt te wachten?
- Er moet een traplift in huis komen, maar u weet niet hoe u dat moet regelen?
- Ik heb een keizersnee gehad en mag 6 weken niet tillen. Wie helpt mij?
- Mijn man moet gaan chemokuren. Wie helpt mij met het huishouden thuis?

- mijn buurman is weduwnaar. Wil er iemand een keer schoonmaken!

Vrijwilligers van De helpende hand Nederhemert bieden u praktische hulp in deze en andere vergelijkbare situaties. Wij vinden het belangrijk om u en uw omgeving optimaal te helpen en te ondersteunen in uw situaties.

Schroom niet, wij zijn er voor u / jou!

Vriendelijke groet,

de vrijwilligers van De helpende hand Nederhemert.

~0~0~0~0~0~

Hulp nodig voor uzelf of een ander uit Nederhemert? Laat het ons weten!

Coördinatoren Willie Weijma en Ina Oomen: tel: 0418-785020 of 0645406906

email:
dehelpendehandnederhemert@gmail.com

Fietsenkeuring

Fietsenkeuring 5 november 2015

Elk jaar houdt het bestuur van Veilig Verkeer Nederland afd. Nederhemert een fietsenkeuring op basisschool De Wegwijzer. Dit doen we samen met de fietsenmaker Gijs van de Berg en vrijwilliger Dirk van Aalst.

Een week voorafgaand aan de fietsenkeuring krijgen de kinderen een brief mee waarin staat waar de fiets aan moet voldoen om goedgekeurd te worden. In die week word er dus flink gesleuteld aan de fietsen. Wij merken dat ook aan de kinderen.

Wij als bestuur zitten in die week ook niet stil. Wij gaan dan op kado's uit bij het Klein warenhuis 't Kloske. Want ja, bij elke goedgekeurde fiets, daar hoort een kado.

Ook moeten wij zorgen dat er genoeg controlekaarten en oké-stickers zijn.

En dan is het 5 november. Groep voor groep komen de kinderen naar buiten en halen dan hun stalen ros uit de fietsenstalling. Wij staan in groepjes van twee. Eén die schrijft en de ander die keurt.

Sommige kinderen vinden het best spannend, maar anderen weer niet. Want ja, een goede fiets word beloond met een aardigheidje.

Deze liggen dan op een tafel en dan kunnen ze er één uitzoeken. Mooi om te zien; de één heeft zo iets gepakt en de ander kan maar niet kiezen.

Er zijn dit jaar 152 fietsen gekeurd waarvan er 12 afgekeurd zijn. Aan deze fietsen ontbrak bv. een bel, een reflector of er zat helemaal geen licht op.

Wij van VVN zijn blij dat er steeds meer fietsen goedgekeurd worden, want fietsers in het verkeer zijn kwetsbaar en zeker nu de dagen gaan korten en de kinderen 's morgens met licht aan naar school moeten.

Het was weer een geslaagde dag voor ons als bestuur, en wie weet zien we elkaar op de wintermarkt en komt u onze stand bezoeken.

VVN afd. Nederhemert.

NPV Vrijwillige thuishulp

NPV Vrijwillige thuishulp Nederhemert

Omdat we soms merken dat de NPV nog onbekend is bij dorpsgenoten, willen we ons graag even voorstellen. Wie zijn wij en wat kunnen we voor u betekenen?

De NPV (Nederlandse Patiënten Vereniging) is een landelijke organisatie die zich vanuit christelijk perspectief inzet voor de zorg voor het leven. Een van de kerntaken van de NPV is het bieden van vrijwillige thuishulp en vrijwillige terminale thuishulp.

In Nederhemert is er al ruim 25 jaar een groep vrijwilligers actief die zich inzet voor vrijwillige thuishulp in Nederhemert en Wellseind. Deze vrijwillige thuishulp richt zich op de begeleiding en ondersteuning van bijvoorbeeld (demente) ouderen, zieken en mensen met een handicap. Dit kan langdurig of tijdelijk zijn, denk hierbij aan de periode voor of na een ziekenhuisopname. Verder kunt u denken aan:

- Oppassen bij een zieke, (demente) oudere of iemand met een handicap (met evt. licht verzorgende taken)
- Opvangen van kinderen en/of eten koken bij kortdurende ziekte van de verzorgende ouder
- Begeleiden of vervoer naar de huisarts, het ziekenhuis, de winkel, enz.
- Bieden van psychosociale steun (bijv. het bezoeken van eenzame mensen).
- Invallen voor mantelzorgers en naasten zodat hun taken worden verlicht
- Doen van boodschappen
- Halen van medicijnen
- Begeleiden bij wandelen

Wat niet?

Vrijwillige thuishulp is er niet ter vervanging van professionele hulpverleners, maar ter ondersteuning en

soms ter vervanging van familie, burens en vrienden.

Heeft u hulp nodig?

Voor uzelf of voor anderen?

Als u hulp nodig heeft, ook in niet hiervoor genoemde situaties, kunt u contact opnemen met de contactpersoon, Harmke van Ooijen, telefoonnummer 0418-551770 of email

nederhemert@npvbommelerwaard.nl.

Wilt u vrijwilliger worden?

Beschikt u over enige vrije tijd en wilt u hiervoor een zinvolle en dankbare besteding, belt of mailt u dan gerust eens met bovengenoemde contactpersoon. Als u geen ervaring hebt op dit gebied, is dat geen probleem. Veel werkzaamheden vereisen geen speciale opleiding en bovendien organiseert de NPV regelmatig cursussen, zoals de cursus 'praktische thuishulp'.

Namens NPV Vrijwillige thuishulp
Nederhemert

s.... of ss

Goedemiddag dames en heren van de Dorpraad of is het DorpSraad, ik weet het niet meer.

Misschien zouden jullie het eens aan Gemeente Zaltbommel moeten vragen hoe je het schrijft.....Waarschijnlijk keuren ze beide antwoorden goed.

Je denkt misschien wat een rare vraag, maar als je het verschil zoekt op de beide foto's (1 genomen op de kruising met de Nederhemertsekade en de andere genomen bij ons op de hoek van de Nieuwstraat) dan ga je het misschien begrijpen.

Misschien leuk om een keer te melden bij de gemeente ;)

P.S.: mij hebben ze op een zeer betrouwbare basisschool geleerd, dat je het woord STRAAT moet vervangen met het woordje WEG, PLEIN of LAAN om te horen of er wel of geen S tussen moet.

Ik vond het wel grappig om te melden!

Vriendelijke groet,

Een inwoner van Nederhemert

Een nieuwe 'dorpspomp'

'Dorpspomp' weer klaar voor de toekomst.

Zaterdag 21 november was het zover. Onder het genot van een heerlijke appelbeignet, waarvan er voor iedere klant ook nog eens een zak gevuld werd voor thuis, is het geheel vernieuwde tankstation van Van Wijk aan de Molenstraat 10 in Hèmert in gebruik genomen. Bestaande en nieuwe klanten werden persoonlijk geholpen met hun eerste tankbeurt.

Dat was ook zo in 1966 toen Leen en Rika van Wijk hun eerste tankstation openden naast het taxibedrijf wat er al was. De mensen werden toen ook persoonlijk geholpen met tanken. Zodra

Leen of Rika wakker werden ging de pomp aan en als ze naar bed gingen, dan ging hij pas weer uit. Voor elke klant werd door hen de tank gevuld en uiteraard hoorde daar een praatje bij. Ook kwamen veel mensen op vrijdagavond persoonlijk afrekenen. Zo had de pomp een dorpsfunctie.

Zo is zoon Gerrit samen met zijn vrouw Artje ook verder gegaan en is het tankstation met bediening tot 1999 gebleven. De openingstijden waren toen van 8 uur 's morgens tot 8 uur 's avonds. Door de stijgende kosten om op deze manier een 'dorpspomp' draaiende te houden is er voor gekozen om vanaf 2000 verder te gaan als onbemand tankstation. Hoewel het persoonlijke contact hierdoor minder werd, gaf het voor de klant ook voordelen: ze konden op elk gewenst moment van de dag, maar ook 's avonds laat of 's morgens vroeg tanken. Hiervoor had je de bekende Autofood pas nodig, die op naam stond. Omdat nu, 15 jaar later, andere betaalmiddelen, zoals pinpassen

en creditcards, niet meer weg te denken zijn, hebben Gerrit en Artje ervoor gekozen om het geheel weer grondig aan te pakken. Ook de ondergrondse voorraadtanks en leidingen waren aan vervanging toe. Al met al een hele operatie die twee weken in beslag heeft genomen. Het resultaat mag er zijn: een up-to-date tankstation met het tankconcept Elan. Dit

is een merk van de Total-groep en wordt gebruikt voor o.a. onbemande stations.

Van Wijk biedt met Total brandstoffen hun klanten dan ook topkwaliteit voor een aantrekkelijke prijs, waar de klanten met alle geldige betaalpassen terecht kunnen.

De zakelijke gebruikers kunnen blijven kiezen voor een tankpas van Total. Met deze pas kunnen ondernemers en hun medewerkers makkelijk en veilig tanken, hoeven ze geen bonnetjes te bewaren en krijgen ze maandelijks een overzichtelijke (digitale) factuur. Uiteraard is deze mogelijkheid er ook nog steeds voor particulieren.

Gerrit en Artje zien de toekomst met vertrouwen tegemoet. Gerrit: 'Als we gezond mogen blijven, kunnen we weer jaren vooruit. We hopen evenals in het verleden dat we op onze trouwe klantenkring mogen blijven rekenen en zien nieuwe klanten graag tegemoet. Naast onze kledingzaak, taxibedrijf en autohandel is het immers één van de pijlers van ons bedrijf'.

We hopen dan ook dat de pomp het vertrouwde dorpsbeeld van Hèmert nog lange tijd blijft bepalen en wensen Gerrit en Artje veel succes.

'De Kernen'...bedankt!

Dorpsraad Nederhemert bedankt de 'Kernen' voor de speeltuin!

Stukje speeltuintje Ormelingsstraat.

Voor de uitbreiding van het speeltuintje aan de Ormelingsstraat hebben we van woningstichting de Kernen uit Hedel een bijdrage gehad van € 5000,-.

Dit bedrag was

zeer welkom. We hebben er dan ook dankbaar gebruik van gemaakt.

Misschien lijkt het allemaal veel geld, maar als je kijkt naar de totale kosten van de toestellen en bankjes, dan is dat dus € 20.000,- geweest en zonder de bijdrage van de woningstichting hadden we nog een jaar moeten sparen.

Het is fijn om te zien, dat er veel kinderen met veel plezier gebruik maken van de toestellen en het kleine voetbalveldje.

We zijn dan ook naar Hedel getogen om onze dankbaarheid te laten blijken en hebben aan de mensen van de woningstichting een taart overhandigd met een foto erop van de spelende kinderen.

Dit gebaar werd zeer gewaardeerd.

Oude nieuwjaarswens

Gouwe ouwe met Juliana-Concordia

Gouwe Ouwe in Nederhemert

Zaterdag 14 november jl. hield fanfare-combinatie Pr. Juliana-Concordia een prachtig jubileumconcert ter ere van het 95-jarig jubileum van fanfare Concordia te Nederhemert.

Dit concert had de naam gekregen 'Gouwe ouwe' en verwees naar een muzikale herinnering van de vele bijzondere momenten die de fanfare in het verleden heeft meegemaakt. Het werd een echt feestje met prachtige muziek en ingesproken videoboodschappen van o.a. Karen Camilleri uit Malta, voormalig dirigent Bert Langelier uit Estland en Edwin Rutten.

Er werden deze avond 4 leden gehuldigd voor 25 jaar lidmaatschap, te weten: Diana Brok- de Weert, Heidi van der Ven - Oomen, Joyce van Zon - Vos en Marian van der Bijl - Bouman. Johan Bouman mocht de insigne voor 40 jaar lid opgespeld krijgen uit de hand van de

voorzitter van de Muziekbond Gelderland en Flevoland en Jan Groeneveld werd gehuldigd voor 60 jaar lidmaatschap. Laatstgenoemde persoon werd ook deze avond benoemd tot ere-lid van Concordia.

25 jaar Diana, Joyce, Heidi en Marian, dat is al een hele mooie tijd. Het voert terug naar 1990. Het jaar dat:

- De Golfoorlog begint in augustus
- Thomas Berge en Dayley Blind geboren werden.
- Marco Borsato de soundmixshow wint.
- de eerste Nederlandse soapserie Goede tijden, slechte tijden begint.
- De aarde de eerste foto's die buiten ons zonnestelsel zijn genomen ontvangt van de ruimtesonde Voyager 1.

Én het is het jaar dat Diana, Heidi en Joyce aan de muziek gingen. Met z'n drieën tegelijk zijn ze lid geworden. Alle drie van grote betekenis voor de vereniging. De drie dames zaten dit keer ook in de jubileumcommissie die dit mooie concert heeft verzorgd, natuurlijk samen met nog enkele anderen. Altijd kan er een beroep op hen gedaan worden als er iets nodig is. Zo organiseerde Diana al eens een

bloemetjesmarkt mee en is ze ook altijd heel trouw aanwezig als er slaatjes gemaakt moeten worden en/of verkocht. Sowieso als er iets met eten moet gebeuren is Diana ook altijd van de partij. Afbellen voor een repetitie is eigenlijk geen optie, ook al gebeurt dat natuurlijk wel eens, maar dan altijd met een goede reden. De maandagavond is voor de muziek en dat is haar thuis altijd met de paplepel ingegeven met een vader die ook aan het orkest zit.

Joyce werd lid door toedoen van Pim Oomen. Haar ouders waren vrienden en samen met Mark ging Joyce ook aan 'de muziek'. Ze speelt samen met Wim solo-bugel. Ze zit al heel lang op deze plaats. Hoewel ze meestal iets later begint vanwege haar kleine kinders, is ze zowat elke maandag ook op de repetitie. Ook voor haar geldt dat afbellen geen optie is. Joyce is ook van de uitjes en heeft nog geen buitenlandreis overgeslagen (wat trouwens ook voor de andere drie geldt). Maar Joyce organiseerde ook samen met Heidi al diverse uitjes binnen de vereniging en dit jaar in mei organiseerden ze samen een leuke dag met Wie is de Mol in Heusden.

Heidi heeft haar positie op de sopraansax echt al van jongs af aan bezet. Ze kan heel mooi spelen, dus heeft ze ook al diverse keren als soliste opgetreden tijdens concerten. Naast alle zaken die voor Diana en Joyce al gezegd zijn is

Heidi ook een aantal jaren bestuurslid en penningmeester geweest. Ook organiseerde Heidi samen met anderen één keer een buitenlandreis naar Malmedy in de Ardennen. Dat Heidi heel graag komt spelen bleek een paar jaar geleden. Ze mocht een jaar niet autorijden (en ze komt vanuit Sprang Capelle, da's toch een half uurtje rijden). Maar met behulp van ouders en leden is ze toch bijna elke week geweest.

Marian ging al een paar jaartjes eerder aan de muziek want zij is nu 29 jaar lid. Marian had de halve familie als voorbeeld en kon natuurlijk niet achter blijven. Wat op zich best een wonder was, want ze had een verschrikkelijke hekel aan concerten vroeger. Kiezen is altijd al een probleem voor Marian, dat blijkt ook in haar instrumentkeuze. Ze is begonnen op bugel, switchte toen naar trombone en had het daar jarenlang heel gezellig in die groep. Nu is ze echter sinds een maand op twee overgegaan op Euphonium en geniet daar echt van de melodielijnen die ze mee mag gaan spelen. Ze is aanwezig bij alle acties en helpt waar nodig nog extra achter de schermen. Ze is heel creatief en menig foldertje, affiche, uitnodiging of wat dan ook nodig is op het gebied van grafisch ontwerpen komt van de hand van Marian.

Vandaar dat deze vier fantastische leden het speldje opgespeld kregen van de KNMO voor hun 25-jarig lidmaatschap.

Johan Bouman, 40 jaar lid

Johan is lid geworden in 1974. Er werden twee pauken aangeschaft door de vereniging en de toenmalige voorzitter Peter de Weert, schoonvader van Johan, dacht: dat kan Johan wel. Hij heeft ook de drumband gedaan, dus dit moet ook wel lukken. Stemmen moest nog met de hand en je moest dus goed luisteren in welke toonsoort er gespeeld moest worden.

Later ging hij op les op trombone door toedoen van de dirigent Louis Neefs. Nog steeds is hij een actief lid en hij speelt zijn partij op de bastrombone heel goed mee. Johan oefent bijna elke dag en is altijd trouw op alle repetities. Johan is naast gewoon lid ook al sinds 1979 bestuurslid, waarvan hij ruim 20 jaar als penningmeester heeft vervuld. De kascontroles hebben nooit voor problemen gezorgd. Zijn werk als penningmeester was heel nauwkeurig

en verzorgd. Hij wist ook altijd precies hoe de vereniging er financieel voorstond en zei dan als er gevraagd werd of er een instrument gekocht kon worden: Ja hoor, geld zat!

Nu nog steeds is hij een bestuurslid waar je altijd een beroep op kunt doen. Hij is de coördinator voor het oud papier en gaat ook regelmatig naar de vergaderingen van de AVRI. Naast deze belangrijke financiële actie, is hij ook degene die samen met zijn vrouw de leiding heeft over de slaatjesactie, die twee keer per jaar gehouden wordt. Het hele huis ruikt naar eieren en salades, maar daar zal je ze nooit over horen.

Maar waar Johan vooral in uitblinkt is in het maken van dingen. Dat was vroeger bij zijn werkgever al en ook voor het orkest heeft hij veel gemaakt en uitgedacht. 5 jaar geleden werd onder zijn leiding een bedrijfshal hier in Nederhemert omgebouwd tot concertzaal. Er moest een speeldoois gemaakt worden voor het podium en het zou ook wel heel leuk zijn als dat plateau kon draaien. Op de avond zelf wás er een draaiend podium. 10 jaar geleden werd er een heel kasteel gebouwd en konden we een Middeleeuws concert houden en tijdens de voorbereiding van het Maasconcert afgelopen juli liep hij een hele week in de extreme hitte van 35 graden te sjouwen om een podium gebouwd te krijgen. Zijn expertise als timmerman werd ook ingezet vorig jaar tijdens de bouw van het clubgebouw.

Voor al zijn werk bij de vereniging heeft hij vorig jaar tijdens de lintjesregen een koninklijke onderscheiding gekregen en nu is hij gehuldigd voor 40 jaar lidmaatschap.

Jan Groeneveld, 60 jaar lid

Jan was 14 toen hij lid werd bij de vereniging in Nederhemert. Hij is meteen gestart op cornet, heeft een kort uitstapje gemaakt naar de bugels, maar is blij dat hij nog steeds op zijn geliefde cornet kan spelen. Als we het over een trouw lid hebben dan is Jan dat zeker! Nooit laat Jan verstek gaan, behalve in de laatste jaren toen hij een paar keer een operatie heeft moeten ondergaan. Jan heeft tot een paar jaar geleden in het bestuur gezeten, waarvan hij eerst enkele jaren penningmeester was en daarna 20 jaar voorzitter was.

Veel maakte hij er mee. De fusie in 1969, de ontelbare keren op concours, de mooie concerten, enkele dirigentswisselingen. Natuurlijk waren er ook de pijnlijke verliezen van enkele (bestuurs-)leden. Dat alles maakt een leven lang muziek maken natuurlijk wel heel bijzonder.

De verhuizing naar het nieuwe gebouw in Gameren was moeilijk. Het geliefde Hèmert achterlaten... dat viel niet mee, maar ook daar heeft hij zich overheen gezet, want muziek maken is zijn passie.

De jeugd heeft de toekomst, is een van zijn uitspraken en daarom maakte hij plaats voor een jongere generatie bestuursleden. Hij vindt het dan ook bijzonder om tussen de jongste leden van het orkest te kunnen zitten en hen dan wat te kunnen vertellen over het musiceren. Sowieso heeft hij altijd heel veel voor de jeugd gedaan. Als ze op kamp gingen moest hij ze halen en brengen. Dan stapte hij in de vrachtwagen van de Hobo, vol met fietsen en tassen en bracht ze waar ze ook maar moesten zijn.

Het NJFO heeft hem ook hoog op hun verlanglijstje gehad om het slagwerk te verplaatsen en het maakte niet uit, naar binnen- of buitenland, hij stond altijd paraat.

Elke maand haal hij geld op bij de donateurs. Automatisch afschrijven,... Niks er van! De mensen waren niet blij als er een keer iemand anders voor kwam, want Jan heeft altijd tijd voor een praatje of een borreltje.

Al met al een heel bijzonder lid, die gehuldigd is voor 60 jaar lidmaatschap en is benoemd tot Ere-Lid van de vereniging.

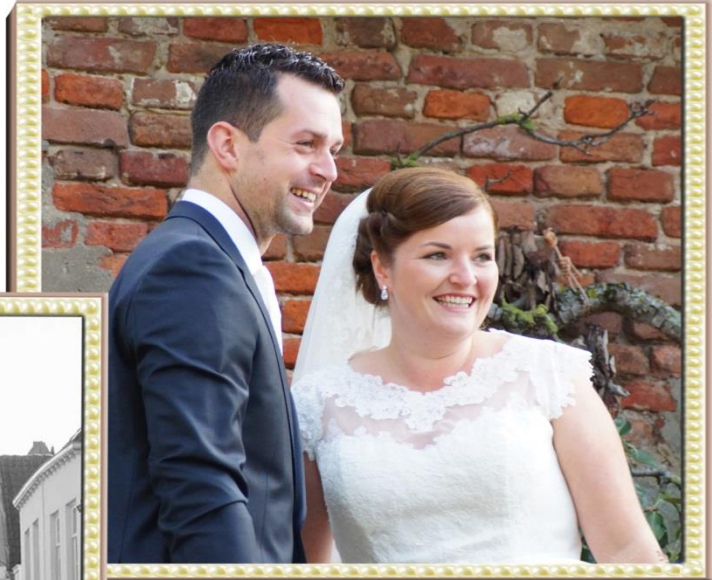
En zo werd een mooi concert een prachtige avond, waar met veel plezier op teruggekeken kan worden.

Getrouwd!

*Mark de Waal & Arenda Bodmer
2 oktober 2015*

*Marc van Wijnen & Hanneke van Ooijen
28 augustus 2015*

28 augustus trouwden Hanneke van Ooijen en Marc van Wijnen. Een maand later trad Nathalie Vos in het huwelijk met Arie Karbet en in oktober trouwden Arenda Bodmer met Mark de Waal

*Nathalie Vos & Arie Karbet
25 september 2015*

Uit de gemeenteraad

Hoe zwaar weegt het?

In 2015 is een groot deel van de zorg overgegaan naar de gemeente. Onder andere de jeugdzorg en huishoudelijke hulp kwamen onder de verantwoordelijkheid van de gemeente te liggen. In een geringe tijd en met beperkte financiële middelen moest de gemeente Zaltbommel deze transitie in goede banen leiden. Nu het einde van 2015 nadert is het aan u de vraag of deze transitie geslaagd is.

De ChristenUnie hoort verschillende geluiden. We horen positieve verhalen, van bijvoorbeeld een gezin dat blij is met de integrale aanpak van Buurtzorg Jong. Tegelijkertijd horen we onvrede over de communicatie met de gemeente en de BetuweZorg. Als ChristenUnie hebben we de geluiden en de vernomen zorgen onder aandacht gebracht bij het college. Met als doel om tot betere zorg te komen. In het bijzonder heeft de ChristenUnie aandacht gevraagd voor de mensen die geen stem hebben. Zo heeft de ChristenUnie schriftelijke vragen gesteld over de kritieke situatie bij Veilig Thuis Gelderland-Zuid. Veilig thuis kon namelijk de meldingen van burgers (met hun vermoedens over geweld achter de

voordeur) niet aan, waardoor er lange wachtlijsten ontstonden en alleen de meest urgente gevallen opgepakt konden worden. Daarnaast heeft de ChristenUnie de geluiden 'van de straat' (wanneer nodig) vertolkt naar vragen aan het college en de gemeente er toe opgeroepen om bepaalde mensen/groepen niet over het hoofd te zien.

Het moeilijke 'aan opkomen voor de mensen die geen stem hebben' is dat deze mensen zich niet zomaar laten horen en/of niet gehoord worden. We hopen dat u die stem, hoe zacht dan ook hoort en kan vertolken naar de gemeente, de politiek of concrete hulp. Het is belangrijk om naar elkaar om te zien, omdat we elkaar nodig hebben. Ik vond het dan ook erg mooi om mee te denken aan het initiatief van Ina Oomen en Willie Weijma om iets te betekenen voor mensen die 'handen' te kort komen (zowel letterlijk als figuurlijk). Uit dit initiatief is 'De Helpende Hand Nederhemert' ontstaan. Een groep Hémerse die graag iets willen betekenen voor de ander. Dat kan op het gebied van ramen zemen, samen een bakje koffie drinken of heel wat anders. Mocht u zich aan willen melden als vrijwillig(st)er of als 'hulpvrager' kunt u terecht bij Ina Oomen (0418-785020) en Willie Weijma (06-45406906 of dehelpendehandnederhemert@gmail.com).

Het deed me erg goed om te vernemen dat er al een grote groep vrijwilligers klaar staat. Dus mocht u nog hulp nodig hebben dan weet u waar u moet zijn. Bewust schrijf ik 'en' want de rollen van 'gever' en 'ontvanger' zijn niet zo zwart wit.. Op het ene moment ben(t) u/je in staat steun te geven, op het andere moment heb(t) u/je steun nodig. En als gever ben(t) u/je ook ontvanger. Het gaat om een continue wisselwerking tussen 'geven' en 'ontvangen'. Geven en ontvangen vormen geen tegenstelling. Geven van steun geeft betekenis en voldoening.

Toch is het voor veel mensen moeilijk om steun te vragen. En dat geldt misschien nog wel meer in een dorp. We denken dat we onze problemen zelf moeten oplossen. We verwarren onze 'eigen verantwoordelijkheid' met het 'alleen'

moeten doen. Het is voor velen wel een plezierig idee dat er mensen zijn waarop je in nood terug kan vallen, maar het daadwerkelijk geven en ontvangen van hulp is een kunst op zich. Daar komt nog bij dat degene die steun nodig heeft en degene die steun wil geven bang is de ander lastig te vallen. Genoeg drempels dus om als zogenaamde 'hulpvrager' beroep te doen op een ander. Het deed mij denken aan een verhaal waarin een docent voorin de klas rond loopt.

De docent tilt een glas water op en terwijl iedereen de vraag verwacht: "Is het glas half vol of half leeg", stelt hij een heel andere vraag: "Hoe zwaar is dit glas?" De antwoorden varieerden van 30 gram tot anderhalf ons. Maar de docent antwoordde: "Het absolute gewicht doet niet er niet toe. Hoe zwaar het is hangt af van hoe lang jij het glas vasthoudt. Als dat een minuut is, dan hebben we nog eens niet in de gaten dat het glas gewicht heeft. Maar wordt die minuut een uur, dan wordt het al andere koek en begint je arm toch zeer te doen. Als ik dit glas een dag lang omhoog zou houden, zou mijn arm volledig gevoelloos zijn en verlamingsverschijnselen vertonen. In alle gevallen verandert het gewicht van het glas niet maar hoe langer ik het vasthoudt, des te zwaarder wordt het." "En", ging hij verder "hetzelfde geldt voor stress en zorgen. Denk eens een keertje goed over je stress en je zorgen na en er gebeurt niets. Doe je dat langer, dan gaat het al pijn doen. Maar denk je nergens anders meer aan, dan werkt het verlamdend, en ben je niet in staat om ook maar iets te doen."

Het verhaal laat zien dat het belangrijk is om op tijd zorg te vragen en niet te lang met uw/je eigen problemen rond te lopen. Dat is veel makkelijker opgeschreven dan gedaan. Maar mocht u vragen hebben voor de gemeente, de politiek of concrete hulp, weet dan dat er mensen klaar staan. Wat betreft de politiek verneem ik (en anders vast wel één van mijn vier collega-raadsleden in Nederhemert) graag uw zorgen en wat betreft concrete hulp kunt u terecht bij 'De Helpende Hand Nederhemert'.

Herinneringen van ds. Zweistra

‘Herinneringen’

In mei 1980 ben ik weer naar school gegaan. De leerlingen waren mij in die lange periode van ziek zijn niet vergeten. Ik vond dat heel opmerkelijk. Ik was nauwelijks drie maanden op school geweest. Regelmatig kwamen ze mij opzoeken. Ook bracht de post kaarten en brieven. Toen ik geruime tijd het bed moest houden, was de ontvangst van een eenvoudig kaartje – in mijn beleving - gelijk aan een glas water voor een dorstig mens. Het doet goed als mensen via zo'n klein gebaar er blijk van geven dat ze je zien staan en dat ze je niet uit het geheugen hebben gewist. In de gemeenten die de Heere mij heeft willen schenken, heb ik regelmatig gewezen op die kleine attenties. 't Zit niet in de vele woorden, maar in de kleine daden die voor een patiënt als troostbronnen worden ervaren. Voor de patiënt die lang uit de roulatie is en daarom ook weinig mensen spreekt, klinkt het geklepper van de brievenbus als muziek in de oren.

Op een middag werd er aan de deur gebeld. Mijn vrouw liep naar de voordeur en deed open. Een voor haar onbekende man stond voor haar. Hij vroeg of hij binnen mocht komen. Hij verklaarde dat hij zich gedrongen voelde om een poosje bij ons aan te komen. Hij wist dat wij ons kort daarvoor gevestigd

hadden in de gemeente. De Heere had deze man gestuurd. Het contact op de slaapkamer was allerhartelijkst. Die middag werd het begin gelegd van een vriendschap die tot aan zijn dood geduurd heeft. In de wereld krijg je kennissen soms echt goede kennissen. We moeten dat niet veronachtzamen. Het is een voorrecht als mensen op je pad geplaatst worden die enige belangstelling voor je weten op te brengen. Echte vriendschappen worden geboren. Dat kun je niet maken, het is een geschenk. Deze oudere en zeer wijze man is een vriend geworden. Hij zag iets van de zorg waarin wij verkeerden en dacht in alles mee. Hij was van God geleerd. Die tere vreze Gods straalde hij uit. Zijn woorden waren met zout besprengd. Pas jaren later toen wij allang predikant waren, is hij op vrij hoge leeftijd ouderling geworden. Wat een zegen voor een gemeente om zulke geoefende kinderen Gods als ambtsdrager te mogen ontvangen.

In de kerkenraad was er een vacature ontstaan, omdat een diaken naar Enter was verhuisd. De kerkbode in de maand november van het jaar 1980 vertelde mij dat ik op tweetal was geplaatst. De andere persoon was een autochtoon en ik was een onbekende, een 'vreemde'. Toen de dag van de verkiezing naderde, wist ik dat ik gekozen zou worden. Dat klinkt natuurlijk heel aanmatigend in uw oren, maar toch lag het zo voor mezelf. Ik was ook bereid om na verkiezing in Gods koninkrijk te gaan werken. 't Was immers mijn begeerte geworden om de Heere te mogen dienen. Inderdaad werd ik op de verkiezingsavond gekozen. Toen ds. Verweij naar mijn reactie vroeg, heb ik heel eenvoudig gezegd dat ik geen vrijmoedigheid had om te bedanken. Ik wist zeker dat die verkiezing ook naar Gods voorzienig bestel had plaats gevonden. Daarom durfde ik de roep die was uitgegaan niet te negeren. Niet eerder was het voorgekomen in de gemeente dat een gekozen persoon zijn benoeming onmiddellijk had mogen aannemen. Na de beslissing kwam het hele verkiezingsgebeuren in de golven terecht. 'Wat een hoogmoed om zo als nieuweling je in een

nieuwe gemeente op te stellen. Waar haal jij de vrijmoedigheid vandaan om direct 'ja' te zeggen tegen de benoeming? Velen zijn in het verleden gekozen voor het ambt van ouderling of diaken waar oprechte kinderen Gods onder waren en die vroegen bedenktijd. En jij acht dat niet nodig! Je hebt het kennelijk heel best met jezelf getroffen. Meen jij dat zij je als gemeente nodig hebben? Ik zou maar eens niet zo hoog van de toren blazen. 't Zou je sieren om je bescheidener op te stellen in deze nieuwe gemeente. En daarbij komt nog dat je in een herstelproces zit en je schouders nog veel te zwak zijn om zo'n taak op je te nemen. Ik zou maar bedanken en tegen de kerkenraad zeggen dat je bij nader inzien graag plaats maakt voor een meer gekwalificeerd persoon.' Zo achtervolgde mij de binnenprater. Ik heb werkelijk nog een poosje gedacht om aan hem gehoor te geven. Iedere zondag zag ik de groep ambtsdragers naar hun plaatsen lopen. Ik keek enorm tegen hen op. Ik zag ze in hun zwarte pak als eikenbomen wandelen. Velen waren een stuk ouder dan ik. Ik achtte ze allen hoog. Ik meende dat achter de consistoriedeur godzalige gesprekken plaats vonden. Ik kreeg het met de dag moeilijker met de beslissing. Toch sprak ik met niemand over al die innerlijke worstelingen. Wel zocht ik en vond ik steun in Zijn Woord! 'De Heere is mijn Herder...' Hij zou onderwijzen! Hij zou leren!

Die boodschap gaf enige rust. Niet voor lang. De boze laat je niet zo makkelijk gaan. Op de dag van de bevestiging was het goed. Er kwam rust in mee en zo mocht ik in Gods koninkrijk als diaken gaan werken. Ik was verreweg de jongste van het college. De kerkenraad bestond uit acht ouderlingen en zes diakenen.

Ruim drie jaar mocht ik het ambt van diaken bekleden. Het was de gewoonte in deze kerkelijke gemeente dat de diakenen de wet of de geloofsbelijdenis met daarna het Schriftgedeelte lazen. Ook deden zij mee met het dankgebed na de eredienst. Het college van diakenen had een eigen verantwoordelijkheid. Wel werden de besluiten aan de voltallige kerkenraad meegedeeld. In de meeste gevallen keurden de ouderlingen wat besloten was goed. Soms gingen de diakenen ook mee op huisbezoek. Ik vond dat de mooie kant van het ambt. Toch viel de invulling van het ambt niet mee. Ik had meer echt diaconaal werk verwacht. De priesterlijke bewogenheid stond in de schaduw van de girokaarten en bedelbrieven van de vele instellingen die om geld verlegen waren.

Wordt vervolgd

ds. H. Zweistra

Hooi(en)

Hooien

We weten allemaal dat hooi afkomstig is van gras dat eerst gemaaid wordt en dan gedroogd. Mijn vader heeft de tijd nog meegemaakt dat er nog geen maaimachines waren. Toen moest alles met zeis gemaaid worden. Dat was een heel zwaar werk. Een zeis is eigenlijk een eenzijdig zwaard aan een lange steel met twee handgrepen. In ons dorp hadden de meeste boeren een rechte steel van hout. Later werd dit vervangen door een stalen buis. In boomgaarden gebruikte men gebogen stelen. Als men ermee over de weg ging, had men er altijd een zak omheen om verwondingen bij ander mensen en jezelf te voorkomen. Het scherpen van een zeis is een bijzonder vak. Dat noemt men haren. Ik heb het ook nooit goed onder de knie gekregen. Om te haren had men een kruin en een speciale hamer nodig. Die kruin is ongeveer 25 cm lang, loopt taps en wordt in de grond geslagen zodat hij goed vast staat. Er bovenop zit een klein aambeeld. Nu moet men de scherpe zijde van de zeis op het aambeeld leggen maar de snede mag net het aambeeld niet raken. Je moet er een punt van een naainaald onder kunnen steken. Dan neemt men het hamertje en men moet dan de snede uitslaan zodat die dunner wordt. Het

gebeurde nogal eens als ik voor mijn vader moest haren, dat ik de snede te strak op de kruin legde en de snede iets omhoog kwam. Dat noemt men de zeis Rits slaan. Ook sloeg ik er soms tandjes aan. Dan zei mijn vader: ik kan er zo niet mee maaien maar wel

een boom mee omzagen. Als men aan het maaien was dan had men er een wetsteen bij. Dat noem je een strekel. Was na verschillende maaibewegingen de snede al wat dikker geworden dan ging men er met de strekel langs en werd hij weer iets dunner. Vooral als er veel molshopen lagen dan kon men aan het wetten blijven.

Het volgende verhaal heb ik verschillende oudere mensen horen vertellen, het moet echt gebeurd zijn. In het Cafe de Maasstroom werden ieder voorjaar percelen hooigras verpacht van de Doornwaard (voor degenen die het niet weten: de Doornwaard ligt aan de andere zijde van de Maas). Nu was er iemand die graag een bepaald perceel had, maar helaas, jammer, hij viel mis. De boer die het perceel gepacht had, heeft er wat op af geworsteld om het gras gemaaid te krijgen. Het bleek vol te staan met 5 duimers, dat zijn dikke spijkers van ongeveer 12 cm lang, die stonden een paar centimeter boven de grond. Iedere keer als de snede van de zeis langs zo'n spijker

ging moest hij weer haren want wetten hielp dan niet. Er is altijd een vermoeden geweest dat degene die mis gevallen was dit heeft gedaan, maar een wettig bewijs is er nooit gekomen. DNA bestond nog niet.

Nu gaan we nog even terug in de geschiedenis. Rond 1760 moet er in Duitsland verschrikkelijk armoe zijn geweest, daarom kwamen er koppels (jonge) mannen de grens over naar Nederland om hier wat te proberen te verdienen. Vooral uit Noord-West Duitsland kwamen er veel grasmaaiers de grens over. Deze werden de Hannekesmaaiers genoemd. Als zij de grens overkwamen waaierden zij uit over voornamelijk Groningen, Friesland en Noord Holland. De intocht vond meestal plaats rond Pinksteren. Ook hielpen zij dikwijls met het binnenhalen van het hooi en de graanoogst. De naam Hanneke schijnt ontstaan te zijn omdat de Hollanders de Duitsers Hannes noemde. In Uelsen (D) staat zelfs een standbeeld van deze Hannekesmaaiers. In Bakkeveen heeft men een Stichting met de naam Hannekemaaierspad. Deze paden worden traditiegetrouw in ere gehouden en dikwijls nog gelopen. Gastarbeiders bestonden er dus toen ook al.

In ons dorpje waren vroeger ook mensen die aangenomen bij boeren gingen maaien. Omdat het een heel zwaar werk was en niet per uur ging, vertrokken zij 's morgens al heel vroeg de polder in.

Op het heetst van de dag sliepen zij enkele uren met de pet over hun gezicht tegen de brandende zon. Daarna gingen zij weer verder met maaien tot de avond toe. Nou is hard werken op zich niet zo erg, maar het ergste vrees ik was als zij thuis kwamen. Dan was schraalhans keukenmeester. Want men moet toch toegeven dat zulke mannen een stevige kost nodig hadden.

Gijs van de Werken

(wordt vervolgd)

Brandweervaardigheden

REGIONALE BRANDWEER VAARDIGHEIDSTOETSEN IN NEDERHEMERT

Op ZATERDAG 31 OKTOBER 2015 organiseerde brandweer Nederhemert (cluster Bommelerwaard) de finale van de regionale vaardigheidstoetsen. Negen ploegen uit de Veiligheidsregio Gelderland-Zuid streden die dag om de hoogste eer: het kampioenschap van de regio Gelderland-Zuid. Uiteindelijk ging de post Neerijnen-West met de eerste prijs naar huis.

Wat zijn vaardigheidstoetsen?

Vaardigheidstoetsen zijn geënceneerde, maar zeer realistische vormgegeven brand- en/of ongevalsscenario's. De deelnemers aan deze toetsen worden beoordeeld door juryleden. Brandweerlieden uit de regio Gelderland-Zuid worden in teamverband getoetst op veilige werkwijzen, vaardigheden en kennis van het repressieve brandweervak. Deelname aan de toetsen gebeurt op vrijwillige basis. De vaardigheidstoetsen (voorheen brandweerwedstrijden) worden in competitieverband afgenomen. Op 27 juni deden zeventien ploegen uit de hele regio mee aan de zogenaamde selectieronde. De beste negen gingen door naar de finale.

Waarom meedoen?

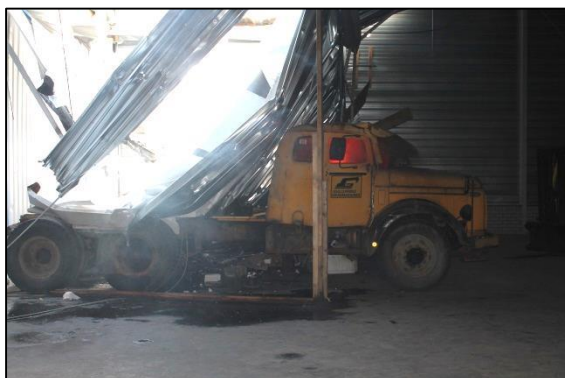
De vaardigheidstoetsen zijn bij uitstek goede oefeningen om de operationele inzet bij de brandweerlieden te testen. De juryleden beoordelen of deelnemers de juiste procedures en protocollen gebruiken en of ze op de juiste manier worden toegepast. Dit alles onder tijdsdruk en in een zo realistisch mogelijke situatie.

Door de einduitslag van de vaardigheidstoets weten de deelnemers waar ze kwalitatief staan. Elk team krijgt bij de prijsuitreiking namelijk een rapport met daarin een waardering van de verrichtingen en een overzicht van de aandachtspunten. De opgedane leerpunten kunnen vervolgens verwerkt worden in de lokale oefeningen en bijscholingen. Bovendien worden deelnemers in staat gesteld na eigen inzet andere korpsen hetzelfde scenario aan te zien pakken. Hierdoor kan geleerd worden van elkaar.

Scenario

Het scenario was geënceneerd in het voormalige pand van Transportbedrijf De Haas; nu in eigendom van de heer M. Vos. Dit pand was door het noodweer van een aantal weken daarvoor deels ingestort. Het was dan ook een uniek en realistisch scenario dat de deelnemende ploegen voorgeschoteld kregen: Een dakdekkersbedrijf is bezig met de renovatie van het dak. Voor het op- en afhijzen van zware lasten maken ze gebruik van een op afstand bediende bouwkraan. Tijdens hefwerkzaamheden breekt één van de twee hijsbanden. Hierdoor komt een zware last (H-balk en stijgerbuizen) op het dak terecht. De constructie bezwijkt door de impact; een deel van het dak stort in. Op dat moment zijn twee personen met valbeveiliging op het dak aan het werk en één personen (de eigenaar) bevindt zich in de hal.

Door de instorting valt slachtoffer één van het dak. Hij is opvangen door zijn valbeveiliging en hangt aan de buitenkant tegen de hal. Slachtoffer één is aanspreekbaar en kan de ploeg van de gewenste informatie voorzien. Slachtoffer twee is niet opgevangen door zijn valbeveiliging en is op de grond terechtgekomen. Hierbij is hij door één van de steigerbuizen gespietst. Slachtoffer drie (eigenaar) is onder een H-balk van de constructie terecht gekomen. Een vrachtauto die onder het dak is gekomen heeft kortsluiting gemaakt. In de cabine is een kleine brand ontstaan.

De brandweer wordt gealarmeerd voor een bedrijfsongeval met een bouwkraan.

Diverse activiteiten

Voorafgaand aan 31 oktober hadden de inwoners van Nederhemert een uitnodiging ontvangen om een kijkje te komen nemen aan

de Nijverheidstraat 7. Hier is door heel veel dorpsgenoten gehoor aan gegeven! De hele dag was het een drukte van belang. Geïnteresseerden kregen de mogelijkheid om diverse brandweervoertuigen te bekijken en meer te leren over de taken en werkwijzen van de brandweer. Ook was er een informatiestand ingericht, waar een breed scala aan informatie te vinden was over brandveiligheid. Tot slot was aan de kinderen van de basisschool De Wegwijzer gevraagd deze dag hun gemaakte kleurplaat of slagzin inleveren. De mooiste inzending werd beloond met een prijs.

Tot slot

De post Nederhemert kijkt terug op een zeer geslaagde dag. We willen van deze gelegenheid gebruik maken om iedereen die een bijdrage heeft geleverd hartelijk te danken! In het bijzonder willen we bedanken:

- Firma M. Vos, voor het beschikbaar stellen van de locatie;
- Firma Van Horssen, voor het beschikbaar stellen van materiaal, voertuigen en kleding;
- Firma Robbemondt, voor het beschikbaar stellen van materiaal en de bouwkraan;
- Familie Wolfers met aanhang en alle
- personen die geholpen hebben bij het verzorgen van koffie en cake.

Namens de
post
Nederhemert

Lean
Remmerde

Over oude dokters

Medische zorg

In de dorpsfilm zag ik Willemien Hobo terug in het medisch centrum.

Dat hadden wij vroeger niet. We hadden 2 dokters en dat was het wel zo'n beetje.

Dokter Keizer en dokter Plas. De laatste kwam uit Ammerzoden, dus die zal wel Rooms Katholiek geweest zijn. We hadden wel iemand (oom Gerard van Heemskerk?), die de bestelde medicijnen daar ophaalde en ze thuis bezorgde. Wij hadden dokter Keizer. Ik vond het een aardige man. Hij woonde aan de dijk naast Gijs de Gaaij, in een huis dat volgens mij van Van der Kolk was. Dokters taak vroeg veel meer tijd dan nu. 7 dagen van 24 uur hadden ze dienst. Eén keer in de drie weken was hij vrij in het weekend, dan deden beurtelings zijn collega's, Van Steenis uit Brakel en Trotsenburg uit Gameren, dienst. Dan waren ze voor bijna de hele West-Bommelerwaard verantwoordelijk. Bovendien deed hij veel aan huisbezoek. Dat is hier in Hoogeveen bijna over. Hier komen ze alleen bij noodgevallen langs.

Dokter Keizer kwam, als we iets mankeerden, drie keer per week. Ook als wij waterpokken of mazelen hadden kwam hij op maandag, woensdag en vrijdag om ongeveer kwart voor twaalf voorrijden. Want voor zo'n ziekte moest je toch wel 10 tot 14 dagen rekenen.

Indien nodig trad hij ook op als tandarts. Mijn vader beweerde dat hij niet tegen verdoven kon, dus trok de dokter zonder verdoving. Een tandarts kenden we niet. Toen ik naar de HBS in Bommel ging heb ik voor het eerst een tandarts gezien.

Toen Pa een herseninfarct kreeg, kwam hij voor het eerst als patiënt in het ziekenhuis. En dat alleen na aandringen van ons. De toenmalige huisarts zei: 'Laat hem hier maar liggen. Er is toch niks meer aan te doen.' Hij was verlamd en kon niet meer praten. Omdat hij alleen was wou de arts dan wel een ziekenauto bellen.

Wie daar naar binnen ging kwam rechtstreeks in de kleine wachtkamer. Bezoek op afspraak was er nog niet. Soms werd het dus lang wachten. De dokter fungeerde tevens als apotheker. De poeders en drankjes maakte hij zelf (of zijn vrouw?). Je kon ze dan later op de dag afhalen. Alles stond dan klaar en je moest zelf maar aflezen wat voor jou was.

Als je verkouden was maakte hij dropwater voor je. Hij zorgde in de wintermaanden ook voor de levertraan, een heel vies drankje. Als je het doorgeslikt had, kreeg je een hapje suiker. Bij Tante Dien hadden ze levertraan uit de winkel met een sinaasappelsmaak, maar mijn moeder vond dat we de echte nodig hadden.

Dokter Keizer heeft lang contact met me gehouden, mogelijk omdat ik een van de eersten was die hij ter wereld bracht en die na twee weken al een zware operatie moest ondergaan. Mijn moeder moest in Den Bosch in pension om mij te kunnen voeden.

Toch was er in die tijd al meer medische zorg: Juffrouw Stierman. Op haar Solex reed ze door het dorp. In mijn herinnering in een lange leren motorjas. Ze woonde in het Sterrenbos, naast de familie Rosenboom. Later woonden daar Leen van Wijk en Rika. Ik denk dat ze wijkverpleegster was. En natuurlijk hadden we Teun de baker. Haar heb ik altijd een heel lieve vrouw gevonden.

En nu dus een medisch centrum. Hadden we vroeger nooit kunnen denken.

Dick Hobo

Rebbies Fish

Rebbies Fish Nederhemert

Enkele weken geleden heeft de redactie van de dorpskrant een bezoek gebracht aan Rebbies Fish Nederhemert, gevestigd aan de Maasdijk 32 te Nederhemert. De naam zegt genoeg: een speciaalzaak voor vooral tropische vissen, waar de liefhebber tevens terecht kan voor aquaria

met toebehoren. Ruim zes jaar geleden is Jan Rebel begonnen met zijn speciaalzaak, nadat hij zich bij de KvK had laten registreren als aquarium speciaal-zaak Rebbies Fish. Na een voorzichtige start heeft de winkel van Rebbies Fish inmiddels twee keer een vergroting ondergaan en beslaat op dit moment zo'n 70 m². Inmiddels is ook het assortiment zodanig uitgebreid dat je bij Rebbies Fish niet snel tevergeefs aanklopt.

In de winkel staan in totaal zo'n 42 aquaria met meer dan tachtig verschillende soorten tropische vissen en vijftig verschillende soorten planten. De temperatuur van het water bedraagt 25 graden Celsius, net als de temperatuur in de winkel. Vooral in de winter geeft dat een goed gevoel en is het behaaglijk toeven in Rebbies Fish!

Donderdag is voor Jan Rebel altijd een drukke dag. Dan komen de bestellingen binnen die iedere week geplaatst worden. Uiteraard

worden de tropische vissen vervoerd in verwarmde bussen of vrachtwagens. Voor de planten, het voer en de andere accessoires is dat natuurlijk veel minder belangrijk. Jan zorgt er ook voor dat er iedere week weer iets nieuws in zijn speciaalzaak te zien is. "Het is zaak om de winkel levend te houden", zegt hij. 'Mijn klanten moeten ervaren dat het bruist en spettert in deze speciaalzaak. Geen vastgeroest winkeltje, maar een paradijsje om inspiratie op te doen voor het aquarium thuis!'

Jan wordt met name op zaterdag geholpen door Rinze van Rijswijk. Al vier jaar lang is Rinze iedere zaterdag bij Rebbies Fish te vinden. Rinze is van jongs af aan een echte liefhebber van de natuur, waarbij zijn interesse in vissen en reptielen bovengemiddeld is. Rinze, die nu 12 jaar is, is begonnen met opruimen van binnengekomen spullen, heeft meegeholpen aan de interne veranderingen en vergrotingen

van de winkel en helpt inmiddels ook klanten naar volle tevredenheid.

Bij Rebbies Fish kunt u terecht voor allerlei soorten vissen en vis-benodigdheden. Van een gup tot een haai, van een nano-aquarium van een paar liter tot een mega-aquarium van 3000 liter. Allerlei soorten voer, voedingsbodems, rotspartijen en andere onderwaterdecoraties, led-verlichting in diverse soorten en maten, het is er allemaal. Een compleet aquarium met alles erop, eraan en erin. Een volwaardige speciaalzaak om trots op te zijn!

Daarnaast is Jan altijd bereid om ondersteuning en service te verlenen. Aquaria worden naar wens opgebouwd, zoals de klant dat graag ziet. Het afleveren op locatie bij u thuis en het ter plaatse inrichten van het aquarium is vooral voor de startende liefhebber van belang.

Maar ook het controleren en testen van de verschillende waterwaardes is voor het leven in een aquarium van levensbelang. De kwaliteit van het water kan vaak met behulp van de juiste 'reparatiedruppels' weer op peil gebracht worden.

Rebbies Fish is een winkel voor maatwerk! Zowel voor de startende als de ervaren visliefhebber zijn er adviezen 'op maat'. Het starten met een aquarium wordt makkelijker door de verleende zorg en nazorg. En zoals u allen weet: een aquarium leeft! Daar blijft je naar kijken. Daar beleef je veel plezier aan!

Geïnteresseerd? Kom eens vrijblijvend binnen lopen en laat u gerust eens adviseren bij Rebbies Fish aan de Maasdijk! Tot ziens!

Gezondheidscentrum

De doktersassistente

Mij is gevraagd om een stukje te schrijven over huisartsenpraktijk van den Dool. Velen van u kennen de praktijk waarschijnlijk wel. Mijn naam is Armanda Bouman, zit in mijn laatste jaar van de opleiding tot doktersassistente en loop stage in deze praktijk vanaf afgelopen september tot juli 2016.

De praktijk bestaat op dit moment uit 2 huisartsen, dr. Van den Dool en dr. Den Butter en een huisarts in opleiding (AIO), dr. Veldman. Een AIO is een afgestudeerde basisarts die in opleiding is tot huisarts. Verder zijn er vrijwel dagelijks twee assistentes aanwezig. Eén als doktersassistente en één in de apotheek. Ook is op dinsdag (heel de dag) en woensdagochtend praktijkondersteuner Van den Dool aanwezig.

Dagelijks zullen de assistentes u te woord staan bij vragen en u advies geven of een afspraak inplannen op het spreekuur bij de huisarts of assistente. Verder bestellen zij uw medicijnen, die u heel gemakkelijk kunt bestellen via de receptenlijn.

Deze gebruiken wij om de telefoon vrij te houden voor adviezen, afspraken maken en spoedgevallen. Medicijnen die voor 11 uur besteld zijn, kunt u de volgende werkdag tussen 16.00 uur en 17.00 uur ophalen. Daarnaast kunt u bij de assistente terecht om bijvoorbeeld uw bloeddruk te laten meten, wratten aan te stippen, urine te controleren op bijvoorbeeld een blaasontsteking en hechtingen te verwijderen. Voor de afspraken bij de assistente is het wel van belang dat u zich eerst meldt aan de balie.

Mocht u nog meer informatie willen dan kunt u altijd op onze website kijken: <https://www.huisartsvandendool.nl/>

Misschien zie ik u nog een keer langskomen of krijgt u mij aan de lijn!

Wintermarkt

Wintermarkt 30 december 2015.

Op 30 december 2015 hopen wij onze wintermarkt weer te houden. Het begint om 13.00 uur en duurt tot 21.00 uur.

Ook deze keer mogen we weer gebruik maken van een hal bij de Gebr. Vos, wat natuurlijk geweldig fijn is.

We hebben huis-aan-huis een brief bezorgd met de vraag of mensen willen deelnemen, zodat we niemand zouden kunnen vergeten. Het is fijn om te kunnen zeggen, dat er weer volop animo is om op de markt te staan en we hebben weer iets leuks kunnen regelen.

De markt is bedoelt voor groot en klein en voor alle verenigingen, bedrijven en inwoners uit Nederhemert om met spullen te staan of reclame te maken.

Hier zijn hele leuke initiatieven uit voortgekomen.

Zo zal de dorpsraad samen met de Oranjevereniging en de IJclub een schaatsbaan huren. Hier kan de jeugd (en misschien sommige wat oudere jeugdigen) van hartelust gebruik van maken.

Er zal waarschijnlijk met inschrijvingen op tijd gewerkt gaan worden, zodat de baan niet overvol raakt. Schaatsen zijn aanwezig.

Voor de kleintjes is er weer een springkussen.

De jeugdvereniging verkoopt weer heerlijke oliebolletjes.

Er komt een terras, er is eten en drinken, er zijn brocante en cadeauartikelen, kaarten, meubelen, dvd's van Nederhemert, kleding, een fotograaf, knutselpullen, bakproducten, het promoten van verjaardagsfeestjes, van Loon zet een wervelwind met prijzen voor groot en klein neer en tafels voor de kleintjes waaraan ze kunnen kleuren voor de kleurwedstrijd.

De stand van de dorpsraad zal ook bezet worden door de gemeente en daar kunt U een kaart invullen met Uw dromen voor Nederhemert. We roepen U allemaal op dit ook

te komen doen, want dan weten wij weer waar we ons volgend jaar voor in kunnen zetten in Uw belang.

Al met al ziet het er echt goed uit en we hopen, dat we met zijn allen weer een hele gezellige markt zullen hebben.

Er zal door een klein ensemble van de muziek in de middag een uitvoering worden gegeven en 's avonds om 19.30 uur komt het Hèmer's Visser'skoor optreden.

Nu is er door het huren van de ijsbaan geen budget om een arrenslee of iets dergelijks te laten rijden om mensen, die moeilijk ter been zijn thuis op te halen.

Dit is erg jammer, maar Johan van Loon van autobedrijf van Loon, deed ons een heel mooi aanbod.

Hij zet een auto neer bij de hal, waar ook rolstoelen mee vervoerd kunnen worden.

Degenen uit Nederhemert, die moeilijk ter been zijn of niet weten hoe ze op de markt moeten komen, kunnen bellen naar Johan van Loon 06-51819897 en hij zal deze

mensen op laten halen en later weer thuis brengen. Rolstoelen kunnen ook in de auto.

Dus mocht U willen komen, maar zelf niet de mogelijkheid hebben, maak gebruik van deze geweldige aanbieding.

Dit is in grote lijnen een omschrijving van de wintermarkt.

We zijn blij, dat we weer een erg gevarieerde markt mogen organiseren.

We hopen U allen te mogen begroeten op deze markt en in de volgende krant terug te mogen kijken op een gezellige tijd met elkaar, want daar doen we het voor.

Uitnodiging Juliana-Concordia

Geachte inwoners van Nederhemert,

Middels dit schrijven willen wij u heel hartelijk uitnodigen voor ons kerstconcert op donderdag 24 december a.s. in dorpshuis de Gaarde. Aanvang 19.00 uur.

Deze avond zal het kerstverhaal verteld worden, waarbij veel muziek, maar ook veel samenzang zal zijn.

Wij hopen u allen te mogen ontmoeten op deze, naar wij hopen, mooie kerstavond.

Voor nu wensen wij u alvast heel goede kerstdagen toe en een mooi en gezond Nieuwjaar!

Fanfarecombinatie "Pr. Juliana-Concordia"

Het bestuur

Fanfarecombinatie Pr. Juliana-Concordia Gameren-Nederhemert

Aangesloten bij de KNFM

Secretariaat: B. Kanselaar, Pr. Wilhelminastraat 27, 5308 JN Aalst, Tel. (0418) 67 71 71

Website: www.juliana-concordia.nl

Bouwbedrijf G. Vos 25 jaar

Bouwbedrijf Gerrit Vos 25 jaar

Het is dinsdag vroeg in de avond en ik ga op

bezoek bij Gerrit Vos op de Nieuwstraat. Zodra ik het terrein op rijd, waar hij al die jaren is gevestigd, zie ik overal nog bedrijvigheid. De 9 tot 5 mentaliteit is hier niet geldig. Waarschijnlijk één van de

redenen waarom het bouwbedrijf in maart van dit jaar het 25 jarig jubileum heeft mogen vieren. Na 2x aangebeld te hebben, probeer ik het toch maar op zijn Hèmerts en ga op zoek naar de achterdeur. Daar loop ik Gerrit al tegen het lijf, 55 jaar jong inmiddels, maar nog steeds elke dag vele uren in touw, waarbij het ook nog regelmatig nachtwerk wordt voordat hij naar bed kan.

Voordat Gerrit voor zichzelf begon, heeft hij eerst 12,5 jaar bij bouwbedrijf Kraaij gewerkt in Well. Maar nadat hij regelmatig van de “mooie” klussen werd afgehaald, vond hij het tijd om zelf de mooie karweitjes te gaan regelen. Inschrijving geschiedde bij de Kamer van Koophandel, maar het andere papierwerk was er nog niet. Het behalen van de ondernemers-

en aannemerspapieren moest in de avonduren gebeuren, want overdag ging het werk gewoon door. Ondanks het ontbreken van de nodige documenten begon hij aan zijn eerste grote klus, het bouwen van een schuur bij zijn broer. De eerste paar maanden werkte hij alleen, maar al snel werd een metselaar aangenomen. Dankzij de familie kwamen nog meer mooie werken binnen en na 2 jaar werd het volgende personeelslid in dienst genomen. Maar toen kwam de Z.N.A.V. (Zuid-Nederlandse Aannemersvereniging) op bezoek, net nadat er een bouw van een huis was aangenomen.

De Z.N.A.V. voerde strenge controles uit op alle vergunningen en papieren bij aanbestedingen en dat was nog niet in orde bij Gerrit. Bij het doorgaan van de bouw moest er 5000 gulden per dag boete betaald worden en dat was geen optie natuurlijk. Dus met een beetje creatief boekhouden kon er op de papieren van zijn zwager toch gebouwd worden. Na 5 jaar overdag te werken en 2 of 3 avonden school in de week was alles binnen en groeide het bedrijf stapje voor stapje verder.

Daar waar het is begonnen in een schuurtje achter de woning, staan nu diverse grote schuren met werkbanken, frezen, opslag en een spuiterij. De grote overkapping die gebouwd is, zodat het plan van de nieuwbouw in de Ormeling 3 van start kon gaan, zorgt voor de nodige beschutting voor de opslag. De grote passie ligt nog steeds in de huizenbouw en daarom maken ze graag veel zelf. Leendert

Struijk zou in 2004 “tijdelijk” bij Gerrit komen werken, maar staat nu nog steeds de kozijnen, trappen en deuren te maken in de schuur. Allemaal onder de filosofie “Ambachtelijk bouwen met de kennis van nu”. Maar natuurlijk zijn er ook grotere klussen zoals bedrijfshallen, de kerken in Nederhemert en Aalburg en de restauratie van de kerktoeren in Heesbeen.

G. VOS
Bouwbedrijf

Het samenwerken aan een klus blijft een mooi onderdeel in het vak volgens Gerrit, een metselaar die de timmerman helpt en andersom ook. Niet zoals je vaak bij een grote bouw ziet, dat er voor ieder onderdeel een aparte werkgroep is en ze nauwelijks contact hebben met elkaar. De waardering voor zijn 10 personeelsleden is dan ook groot, zonder hen is het allemaal niet mogelijk, maar ook moet opgemerkt worden: ‘wat hebt gij, dat gij niet hebt ontvangen.’

Aan de opvolging wordt ook gewerkt. Zoon Jan, 27 jaar, heeft zijn aannemersdiploma behaald in de avonduren, net als zijn vader dus, en werkt al vele jaren mee. Gert van 17 jaar volgt een MBO studie Bouw en zal daarna door gaan leren in de avonduren en ook gaan werken in het bedrijf. Zodoende is er voldoende perspectief dat het bedrijf ook de volgende 25 jaar vol gaat maken.

Een jongere stelt zich voor

Hallo Dorpsgenoten,

Ik ben Ada Blom en ik ben 20 jaar oud. Ik woon in de Boterbloemstraat in Nederhemert. Ik woon nog (lekker) bij mijn thuis. Ik heb 2 broers (Barend en Christiaan), een zusje (Dorienke) en een heel lief neefje Luuk van een jaar!

Ik werk bij Out of Office Support in Den Bosch als secretaresse. Daar ben ik nu inmiddels al 3 jaar werkzaam. Wij verlenen secretariële, administratieve en financiële diensten uit aan andere bedrijven. Het is een leuk, gezellig, klein bedrijfje.

Ik ben ook regelmatig te vinden op het voetbalveld in Well. Zelf voetbal ik bij Dames 1. Het is een erg gezellig, hecht team. Ik vind voetbal erg leuk omdat ik hou van een sport in teamverband en het een goede uitlaatklep is. Voor de wedstrijd maken wij meestal een selfie, dan hebben we meestal 3 punten aan het einde van de wedstrijd. Mijn positie in het veld is tegenwoordig "spits". Na het voetballen werk ik vaak achter de bar, wat ik erg gezellig vind.

In het weekend ga ik graag met vriendinnen naar de kroeg (L&L) of op stap! Even lekker bijkletsen. Ook ga ik graag uit eten met vriendinnen en familie.

Ik geef de pen door aan Erwin Oomen (Ooms). Veel succes!

Met vriendelijke groet,

Ada Blom

Musicus en orgelmaker

Adriaan van de Werken, musicus en orgelmaker.

Het ging vrij moeizaam om een plaatsje te vinden in beide agenda's voor een afspraak en als we een paar minuten in gesprek zijn blijkt wel waarom. Dit jaar mag Adriaan dan misschien wel 65 jaar geworden zijn maar van stilzitten wil hij nog niets weten. Als ik de oude "eierschuur" binnen loop weet ik al dat we maar even de tijd hebben. De vorige keer dat ik hier binnen wandelde was het dak net getroffen door de hagel en stond alles blank binnen. Al 23 jaar is Adriaan hier werkzaam als verkoopadviseur en is er nu nog op vrijdag en zaterdag te vinden. Van oorsprong is hij een Werkendammer, maar nadat de kinderen ademhalingsproblemen kregen door het huis, kwam hij via zijn zwager terecht in de Ormelingsstraat en later de Pinksterbloemstraat. Tegenwoordig is hij woonachtig in Poederoijen, omdat hij toch graag een vrij uitzicht heeft.

Begin over muziek en orgels en gelijk zal je merken dat er een gepassioneerd man tegen-

over je zit. Als je vanaf je 7^e jaar een orgel bespeelt en op je 65e nog steeds, kun je wel stellen dat het in je bloed zit. Het was dan ook niet zo gek dat Adriaan naar het conservatorium ging. Nadat hij dit had afgerond werd hem gelijk al een baan aangeboden op een muziekschool. Het geven van orgel les was ook iets wat hij al bij de mensen privé kwam doen en op de muziekschool kon het 8 jaar totdat de overheid ging bezuinigen. Het besluit om voor zichzelf te beginnen lag voor de hand en nog steeds heeft hij het druk met geven van les op het orgel, piano of fluit. In september was er nog een jubileumconcert in Gorinchem ter ere van Adriaan voor het feit dat hij 45 jaar musicus is.

De fascinatie voor orgels was dus ook al vroeg aanwezig en al snel begon Adriaan ze uit elkaar te halen en te repareren of restaureren. Hij ging op bezoek bij orgelmakers en breidde zo zijn kennis uit. Omdat er nooit een orgel ongezien gekocht wordt, waren er vroeger al regelmatig tripjes naar het buitenland. Zo vertrok hij naar Palmer in Amerika om een Mason Hamling orgel te kopen en kwam daardoor in contact met Nelson Peace, de grootste verzamelaar en kenner op het gebied van orgels. Deze man nodigde Adriaan uit om een concert te geven op de Harvard Universiteit in Boston.

Na enige twijfel besloot hij het toch te doen en om de 2 jaar reist hij nog steeds af naar Boston om een concert te geven. Maar ook op andere

locaties wordt er dan gespeeld, waaronder de Yale Universiteit. Op uitnodiging speelde hij ook in andere landen zoals Frankrijk, Duitsland, Engeland en voor een baron in Zwitserland. 2 jaar geleden speelde hij nog een spontaan duet zonder te repeteren met een Japanse vrouw genaamd Yuko Nakamura in Woodstock, Canada. Zij was daar als luisteraar, maar wel een lid van de Reed Organ Society. Deze wereldwijde organisatie brengt een aantal maal per jaar een blad uit, Quarterly, waar Adriaan ook al een aantal keer in heeft gestaan en dat hem ook de nodige bekendheid heeft opgeleverd.

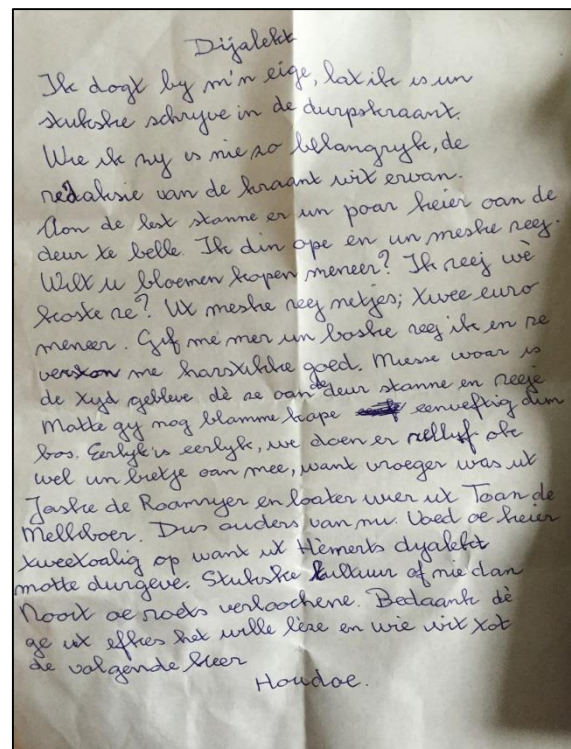
De import van orgels gaat niet altijd vanzelf vertelt Adriaan. Zo wilde hij als 1^e in Europa een Meladeon met ivoeren toetsen importeren, maar kreeg een bericht dat je zoiets niet mag hebben.

Toch bleek dit naderhand geen probleem omdat het ivoor meer als 100 jaar oud was. Als we een rondje lopen laat hij meerdere mooie exemplaren zien. Het restaureren van de orgels gebeurt voornamelijk in zijn vrije tijd en zijn natuurlijk geen standaard instapmodellen. Adriaan overspoelt me met informatie over de modellen, de één is origineel en komt uit 1793, de andere heeft porseleinen knoppen, van weer een andere zijn er nog maar 2 op de wereld. Feit is wel dat de gerestaureerde modellen er weer prachtig uitzien en er een vakman aan het werk is geweest. Als toegift krijg ik nog een mooi stukje muziek te horen en een kleine uitleg hoe het orgel werkt. Dan gaat de deur open en komt een volgende generatie binnen om iets te leren, tijd om te vertrekken, want Adriaan is zoals gezegd nog altijd bezig en druk.

Een stukske Hèmertse proat

Dijalect

Ik dogt bij m'n eige, lat ik is un stukske schryve in de durpskraant. Wie ik zij is nie zo belangryk, de redaksie van de kraant wit ervan. Aon de lest stanne er un poar keier oan de deur te belle. Ik din ope en un meske zeej, Wilt u bloemen kopen meneer? Ik zeej, wè koste ze? Ut meske zeej netjes; twee euro meneer. Gif me mer un boske zeej ik en ze verston me harstikke goed. Miesse waar is de tijd gebleve dè ze oan de deur stonne en zeeje, Motte gij nog blomme kope, eenveftig dun bos. Eerlijk is eerlijk, we doen er zelluf ok wel un bietje oan mee, want vroeger was ut Jaske de Roomrijer en loater wier ut Toon de Melkboer. Dus ouders van nu. Voed oe keier tweetoalig op, want ut Hèmerts dijalect motte durgeve. Stukske kultuur of nie dan. Nooit oe roets verloochene. Bedaankt dè ge ut efkes het wille lèze en wie wit tot de volgende keer. Houdoe.

40 jaar getrouwd (1)

Kees en Jannie Oomen-Bouman 40 jaar getrouwd

Donderdag 24 september 2015. Veel ballonnen bij het woonhuis aan Molenstraat 23. Wat zou er aan de hand zijn?

Kees Oomen (66) en Jannie Oomen-Bouman (59) waren 40 jaar getrouwd, vandaar die ballonnen. Namens Dorpsraad Nederhemert werden bloemen aangeboden aan het echtpaar dat op de foto ging voor de Dorpskrant.

Kees en Jannie hebben 8 kinderen en 16 kleinkinderen die allemaal in Nederhemert wonen.

Het echtpaar Oomen, dat zijn echte Hemertsen. Kees geboren aan de Kapelstraat en Jannie geboren aan de Maasdijk.

Toen Kees van school kwam, ging hij als 14-jarige bij zijn vader in de slagerij werken, want Kees wilde het vak van zijn vader leren.

Het was toen nog de 'oude' slagerij, want in 1978 heeft er een verbouwing plaats gevonden. Ook Kees wilde moderniseren en de zaak was hard aan een verbouwing toe.

Jarenlang heeft Kees met zijn medewerkers dieren geslacht aan de Molenstraat. Tot de BSE uitbrak. Toen moest Kees zijn koelcel aanpassen wilde hij zelf blijven slachten en dat bracht veel onkosten met zich mee. Met het zelf slachten is Kees toen gestopt. De zaak was er te klein voor om rendabel te zijn.

Er waren meer slaggers die om die redenen stopten met zelf slachten en met 10 á 12 slaggers ging men naar een centraal punt om de dieren te laten slachten en de kosten daarvan werden gedeeld. Dat bevalt prima.

Zijn zoon Dirk Jan werkt bij zijn vader in de slachterij en gaat de slagerij in de toekomst overnemen.

Wat zijn zoon ook gaat overnemen is de grote hobby van Kees, de brandweer. Kees stopt aan het einde van het jaar. Dirk Jan is goedgekeurd voor de brandweer en zo gaat dat ook van vader op zoon. In totaal is Kees 37 jaar bij de brandweer geweest. Hij ging er in 1971 bij tot einde van dit jaar. Daar tussendoor is Kees 6 jaar van de brandweer af geweest. Ik moest toen, vertelde hij, wegens mijn 55-jarige leeftijd van de brandweer af. Samen met Wim Remmerde en Johan Oomen werden wij toen benoemd tot Lid in de Orde van Oranje Nassau. Maar 6 jaar na mijn afscheid ben ik toch weer bij de brandweer gegaan want toen kwam men mensen tekort overdag en de leeftijdsgrens verviel. Maar aan het einde van dit jaar is het afscheid definitief, het is mooi geweest, aldus Kees.

Kees heeft veel revoluties mee gemaakt bij de brandweer in al die jaren toen de kazerne nog in de Molenstraat was tegenover tankstation van Wijk. Ik moest eigenlijk in dienst, maar werkte in de slagerij en de toenmalige burgemeester W. van Veeren van de gemeente Kerkwijk, kwam vertellen dat ik vrijstelling kon krijgen, maar moest dan wel bij de brandweer of BB gaan. Toen ben ik bij de brandweer gegaan en daar heb ik nooit spijt van gehad.

Schaatsen deed Kees ook graag. Vooral voor zijn brandweertijd was hij veel op het ijs te vinden en lid van de ijsvrienden uit Wijk en Aalburg.

Kees en Jannie leerden elkaar kennen bij Ep Hooijkaas aan de dijk in Zuilichem. Dat weet Kees nog precies te vertellen.

Jannie zegt niet veel tijdens ons gesprek, luistert wel, maar ik kwam er wel achter dat Jannie de "stille" kracht is in en buiten de slagerij, altijd voorop en nog steeds.

Jannie werkte, voor ze met Kees trouwde, bij Van der Vliet in de winkel, die toen nog was gevestigd aan de Molenstraat.

Jannie heeft geen hobby's vertelde ze mij, alleen het huishouden en de slagerij zijn de grootste hobby's van haar.

40 jaar getrouwd (2)

Leo en Willie van Ooijen 40 jaar getrouwd

Als ik het eiland van Nederhemert Zuid op kom rijden dan kom je als het ware in een andere wereld. De rust komt je tegemoet, prachtig om daar te wonen en te wandelen.

Leo van Ooijen (63) en Willie van Ooijen-Smits (61), die op dat mooie eiland wonen, waren afgelopen 3 Juli 40 jaar getrouwd en het feest hiervan is gehouden in september in de mooie tuin achter van hun huis.

Het echtpaar heeft 3 kinderen en 7 kleinkinderen, die veel bij Opa en Oma op bezoek komen. Dat vindt het echtpaar schitterend, daar genieten ze van.

Leo heeft 20 jaar bij Bouwbedrijf Hobo in Nederhemert gewerkt en ook 20 jaar bij de Bonth Van Hulten in Nieuwkuijk. Daar was Leo service timmerman in de restauratie van bijzondere gebouwen. Leo: 'Dat is mijn mooiste tijd geweest bij de Bonth Van Hulten, want ik heb gewerkt in ons mooie Kasteel hier op ons eiland tijdens de restauratie. En ook heb ik de klokkenstoel gerepareerd van de Heikense kerk in Tilburg. En vloeren van raadzaal repareren, een prachtige tijd is dat geweest'.

Leo vertelde mij dat hij veel geleerd heeft van Hans Smits in de begintijd bij Hobo, want dat was zijn leermeester, die ook timmerman was.

De hobby's van Leo zijn o.a. Oldtimers tractoren: 'Ik heb dezelfde tractor als wijlen Dirk van de Werken heeft gehad, die achter de naaischool gewoond heeft. De tractor is 63 jaar oud.' Leo gaat graag toertochten maken met zijn tractor, maar niet op zondag. Ook de toertocht van de Oranjevereniging in Nederhemert rijdt Leo jaarlijks mee: 'Dat is een van de beste georganiseerde toertochten waar ik aan deel neem met al die vrijwilligers die het verkeer regelen, gewoon geweldig.' .

Verder is Leo actief bij de cantorij van de Hervormde kerk in Heusden, waar hij voorzitter is. Het koor zingt in de kerk tijdens diensten op zondag en feestdagen.

Kerkgebouwen trekken Leo dus wel, niet alleen op zondag of tijdens zijn restauratiewerk. Zo ook de kerk op Zuid. Op de zondagen dat hier diensten worden gehouden, luidt hij onder meer de klok. 'Wij hebben toch een binding met de kerk op Zuid, want mijn vader en moeder liggen naast de kerk begraven. In 1952 ben ik in die kerk gedoopt en wij zijn in die kerk getrouwd door wijlen ds. J. van Vliet. Ik heb er een hele historie liggen. Daarom wilde ik nog wat terug doen, puur voor de kerk, want de functie van dit gebouw mag niet verloren gaan', aldus Leo.

Leo heeft een bewogen leven gehad. In 1982 gebeurde er een ernstig incident op zijn werk: 'Op de werkplaats waren een stel jongens met schroevendraaiers aan het gooien in een templexplaat. Net toen ik langsliep, gooiden ze mis en kwam een schroevendraaier recht in mijn hoofd, zo'n 12 cm. Marius de Post heeft mij toen in zijn taxi naar het ziekenhuis gebracht, dat weet ik nog. En ik weet ook nog dat ik met mijn hoofd met de schroevendraaier niet in het röntgen fotoapparaat paste.... Gelukkig zit ik hier nog, want dit had ook verkeerd af kunnen lopen.'

Na eerdere hartproblemen, 20 jaar geleden, kreeg Leo afgelopen 5 oktober thuis in de avond een hartstilstand. 'Dat waren de angstige momenten uit mijn leven. Al heb ik van het moment zelf eigenlijk niks meegekregen, maar Willie daarentegen wel... Zij heeft gelukkig heel kordaat opgetreden door het alarmnummer te bellen en gelijk te beginnen met reanimeren. De brandweer uit Nederhemert was hier snel als eerste ter plaatse en namen het reanimeren over van Willie.' De hond van Leo en Willie moest in bedwang gehouden worden want ze mochten niet aan zijn baasje komen! 'Mijn hart stond stil en ze hebben het weer aan de gang gekregen, een wonder dat ik er nog ben. Het had zo anders af kunnen lopen', aldus Leo. 'we beseffen nu des te meer dat het leven gegeven is door de Heere, wij voelen ons echt gedragen.'

Rustig zit Leo op de bank aan mij zijn verhaal te vertellen en de emotie overvalt hem.. 'Ik ben mijn vrouw ontzettend dankbaar dat ze is begonnen met reanimeren, iets wat ze nooit gedaan had en alle hulpverleners ben ik dankbaar. De brandweergroep uit Nederhemert heeft goed werk gedaan en ik ben hen ook zeer dankbaar voor de reanimatie en het succesvol gebruiken van de AED. Wat hebben

die mensen veel gedaan, niet één uitgezonderd. Dit geldt voor heel de brandweergroep uit Nederhemert. Ze moeten tegenwoordig overal voor uit rukken en wij hebben veel bewondering voor hun inzet', aldus Leo. Dinsdagavond 17 november (oefenavond brandweer) zijn Leo en Willie naar de brandweerkazerne gegaan in Nederhemert en hebben daar de hele ploeg bedankt voor hun geweldige inzet. Ze hebben enkele banketletters en rozen aangeboden. Gewoon een dankbaar gebaar naar hen toe voor hun levensreddend werk. 'Wij vergeten dit nooit meer, hulde aan de brandweer Nederhemert.'

Willie heeft vroeger thuis bij haar vader "Henk den Bakker" in de winkel gewerkt en toen ze 18 jaar werd ging ze in Zaltbommel werken in het huishouden en op de kinderen passen. Ze verhuisde destijds van Nederhemert naar Vught, want de bakkerij in Nederhemert was verkocht. Leo, een echte d'ailander, geboren in het huis waar nu Van Arkel woont en Willie een echte Hemertse, geboren in het huis van de voormalige bakkerij aan de Molenstaat.

Ze leerden elkaar kennen in de winkel van de bakkerij. Leo vond Willie wel een leuk meisje, maar het is pas echt iets geworden toen Leo werd ingeschakeld voor de verhuizing naar Vught. Leo is gekomen en nooit meer weg gegaan. Het echtpaar, dat is getrouwd op het stadhuis te Vught, heeft eerst 10 jaar in Bruchem gewoond, voor ze verhuisden naar het eiland van Nederhemert.

Hobby's van Willie zijn eens per jaar op wintersport met het hele, inmiddels uitgebreide, gezin en zomers ook weer de bergen in. Ze past vaak en graag op de kleinkinderen. Verder loopt ze bijna alle collectes op het Eiland en Bern en helpt ze mensen in huis. Ze zingt erg graag bij de Cantorij en is lid van de vrouwenvereniging van de Hervormde gemeente van Heusden. Willie kijkt met veel plezier terug op de jaren dat ze bij het gezelschap "Vrouwen van Oranje" de rol van Beatrix heeft gespeeld.

We hebben door heel het land gespeeld en dat was, volgens Willie, fantastisch. Leo: 'Ik nam 's avonds de Koningin weer mee naar huis en dat kan (bijna) niemand zeggen.'

Alle lof is er voor Dorpskrant Nederhemert. Ze vinden het een prachtig blad en ook hun kinderen lezen de Dorpskrant.

Hun huis op het eiland staat te koop, 'wij worden ook ouder en moeten vooruit denken', aldus Leo. Maar of Leo en Willie echt van het eiland Nederhemert willen verhuizen betwijfel ik.

55 jaar getrouwd

Arie en Anna van den Oever-Biesheuvel 55 jaar getrouwd

Dinsdag 27 oktober was een bijzondere dag bij familie van den Oever aan de Hofstraat 28. Arie van den Oever (72) en Anna van den Oever- Biesheuvel (71) waren 55 jaar getrouwd. Het echtpaar heeft 3 kinderen (die allemaal in Nederhemert wonen) en 6 kleinkinderen. Arie is in de beginjaren eerst slager geweest, eerst 4 jaar slager bij Jan Oomen in de Molenstraat en daarna 4 jaar bij slagerij Oomen in Gameren. Toen had Arie het wel gezien in de slagerij en ging in de wegenbouw, wat hij 43 jaar vol gehouden heeft voor hij de vut in ging. Bijna al die jaren deed hij het werk samen met Hans de Vries uit de Tuinstraat. Alleen de laatste 5 jaren niet meer. Maar het zijn altijd vrienden gebleven. Veel zie je Arie wandelen in Nederhemert met aan zijn zijde...Hans de Vries. Samen vissen op verschillende plaatsen en samen op vrijdagmorgen een visje halen bij de visboer bij het tankstation in Aalst. Arie is bijna 40 jaar voorzitter geweest van dorpshuiscommissie De Gaarde in Nederhemert. Tafeltje-Dekje rijden doet Arie al 8 jaar met plezier. En zingen bij 't Hemerts visserskoor dat is zijn lust en zijn leven. Arie is er bijna altijd, want zijn koor kan hij niet missen. Tuinieren en wat groenten telen voor de kinderen doet Arie ook graag.

Anna weet tijdens ons gesprek zoveel te vertellen dat wij vele pagina's van de Dorpskrant zouden kunnen vullen, maar daar komen wij gewoon een keer voor terug bij Anna.

Anna vertelt: 'Ik was 14 jaar en toen ben ik bij Juffrouw Stierman in de zorg gaan werken want ik mocht niet naar de huishoudschool van mijn moeder. Er moest geld verdiend worden. Ik heb een jaar samen met mijn zuster Griet op de kleuterschool de Woelwaters gewerkt, die hier in de Hofstraat heeft gestaan. Werken gingen wij overal en een mooi verhaal hierover wil ik u niet onthouden. Wij gingen achterhuizen witten, ook bij Gerard en Dien van Heemskerk in de Molenstraat. Toen wij daar klaar waren moesten wij van Dien (ze was een goed mens) een advocaatje pakken. Ik zei dat ik niet tegen alcohol kon, maar dat was geen probleem volgens Dien, want als je niet meer kunt lopen dan brengt vader jou wel thuis met de kruiwagen. Het was gezellig bij Gerard en Dien. Han Oomen kwam met friet en gebraden halve hanen, wat toen in die tijd al uniek was.

Anna was het gezicht van de Rabobank, die heeft gestaan bij de kruising Ormelingsstraat/Molenstraat. Ruim 32 jaar heeft ze de bankgebouwen, ook in Aalst en Hedel, schoongehouden en nu heeft ze nog steeds contact met voormalige medewerkers van die bank.

Op advies van Marius de post (Vos) ben ik bij de Rabobank terechtgekomen en daar ben ik hem nog altijd dankbaar voor. Heb altijd veel gewerkt, ook bij onze dochter Jannie, die dat zelf door ziekte niet meer kan. Dat gaat nu ook niet meer, want zelf ben ik ook ziek geworden en ik kan maar met één oog zien. In 2011 is dat begonnen en in 2012 zijn we 60 keer naar Nijmegen geweest, een zware opgave. Dit jaar heb ik een zware operatie gehad, toen is ook mijn schedel gelicht. Maar wonder boven wonder is op dit moment alles rustig en mag ik herstellen van alles, daar ben ik dankbaar voor. Het had zo anders af kunnen lopen. Wij zijn nu in het Jeroen Bosch Ziekenhuis, niet zo ver als Nijmegen, en ook daar zijn ze goed voor ons.

Het verplegend personeel kan niet begrijpen dat ik de chemokuren zo goed doorstaan heb.

In de tijd dat ik in het ziekenhuis lag, kwam Arie ook in het ziekenhuis te liggen met nierbekkenontsteking. Gelukkig gaat het met Arie nu ook redelijk goed.

Toen wij trouwden, vertelde Anna, hebben wij nog enkele maanden bij mijn ouders ingewoond. Met de kerst was er soep, maar de soeplepel moest ik bij mijn moeder halen want die had ik niet.

Wij hebben 5 jaar in de Molenstraat gewoond toen 10 jaar in de Tuinstraat naast Gouda en nu al 40 jaar hier in de Hofstraat, wat gaat de tijd toch snel.

Oproep! Heemkunde

HEEMKUNDE NEDERHEMERT, een oproep

Momenteel wordt er gewerkt aan de afronding van een te verschijnen (les)boek voor de school.

Dit lesboek gaat onderdeel uitmaken van het vak geschiedenis.

De titel is nog niet bekend. Mogelijk zal het 'Venster op Nederhemert' gaan heten, als variant op de naam van de nieuwe geschiedenismethode 'Venster op Nederland'. Heemkunde is eigenlijk een verplicht onderdeel geworden van het leergebied wereldoriëntatie. Het omvat namelijk meer dan alleen wat historische feiten over Nederhemert en omgeving.

Het heeft ook raakvlakken met aardrijkskunde, kerkgeschiedenis, taal(streektaal) enz.

Het is de bedoeling dat het boek gebruikt gaat worden in de groepen 5 t/m 8.

De kinderen maken parallel aan de Vaderlandse Geschiedenis, maar ook Aardrijkskunde op hun begripsniveau uitgebreid kennis met wat er allemaal in hun leefomgeving gebeurde. Dus van de steentijd tot heden.

Het project wordt financieel ondersteund door de gemeente Zaltbommel. Mij (meester Vos) is gevraagd om de tekst van het boek voor mijn rekening te nemen. Ik vond dit een mooie uitdaging, zeker omdat ik door omstandigheden, hiervoor meer tijd kreeg. Ik word begeleid door Evelien Baudoin, cultuurcoach van de gemeente.

Het is de bedoeling dat de kinderen in de toekomst het boek meekrijgen bij hun afscheid van de school.

Waarom hiervoor aandacht gevraagd in de dorpskrant?

Er zijn heel wat schriftelijke bronnen geraadpleegd en mij is ook al veel schriftelijk en mondeling aangereikt. Toch heb ik het gevoel dat belangrijke informatie, die vooral ouders in hun gedachten met zich meedragen, ooit voor altijd verloren zal gaan.

In mijn eigen streek heb ik bijdragen geleverd aan historische boeken, waarbij ik belangrijke (nieuwe)mondelinge informatie, soms net op tijd, heb opgetekend van vooral 80- plussers.

Zo heb ik gesproken met mensen, die nog mensen hadden gekend uit 1834.

Graag zou ik in contact komen met mensen, die bijvoorbeeld iets kunnen vertellen over de arbeidsomstandigheden in de steenfabriek rond de crisisjaren . Was er ook kinderarbeid? Werkten er ook vrouwen mee? Andere onderwerpen: evacuatietijd(2e wereldoorlog), oud-Indiëgangers enzovoorts.

Ook ben ik nieuwsgierig naar het feit, waarom veel mensen in Nederhemert 'Van Genderen' heten en in Genderen juist 'Van Hemert'.

Als u denkt dat er feiten zijn, die niet op schrift staan, maar toch niet vergeten mogen worden, kunt u contact met mij opnemen. Mijn telefoonnummer is 0416-691736. Email: vosmm@kpnmail.nl

Meester Vos

Afscheid juf Vos-Wisselink

Juf Vos, wil u iets schrijven over uw werk en afscheid op school?

Met deze vraag kwam de redactie van de dorpskrant bij mij.

Ja, waar zal ik dan beginnen? Mijn vroegste kennismaking met Nederhemert begon op mijn derde jaar. Pa, politieagent Wisselink, werd overgeplaatst van Zoelmond (mijn geboorteplaats) naar Nederhemert. Wij, mijn ouders en mijn jongere zusje, gingen wonen in de Molenstraat waar zojuist een rijtje nieuwe woningen was verrezen. Toen ik vier jaar werd mocht ik naar de kleuterschool aan de Maasdijk, in de volksmond “de naaischool” genoemd (oudere hèmertsen weten dit nog

wel). Één jaar ben ik daar geweest toen werd het schooltje opgeheven, Mijn lagere schooltijd heb ik doorgebracht op de oude school aan het kerkpad, die reeds lang gesloopt is. Op mijn twaalfde verhuisden mijn ouders naar Zegveld en ik moest mee wat ik verschrikkelijk vond, ik hield van dit dorp en de weidse vergezichten over de rivier. Daar kende ik niemand, maar dat wende gelukkig snel.!

Na mijn opleiding aan de kleuterkweekschool in Utrecht solliciteerde ik naar Nederhemert en werd aangenomen op het kleuterschooltje in de Hofstraat, een knus houten gebouwtje met twee lokalen en een heerlijk groot speelplein met naast tegels een groot grasveld. Daar begon ik met juf de Gans, als collega en met Gerda Groeneveld (nu juf Kooijman) als leerling in mijn groep. Het schooltje was nog niet zo modern, het werd in de winter warm gestookt door grote

oliekachels, eens was de olievoorraad op en hebben we een halve morgen met onze jassen aan in de klas gezeten, brrrrrrr.

Het bestuur vergaderde van tijd tot tijd in de school, je wist precies waar dat gebeurd was want het betreffende lokaal stonk de volgende morgen verschrikkelijk naar de (sigaren)rook. Om het schooltje een gezellige aanblik te geven hebben ouders en juffen gordijntjes gehaakt, een rage in die tijd. De school heette “De Woelwaters” en dat moest in de gordijntjes tot uitdrukking komen dus werden er allemaal eendjes in gehaakt, het stond heel gezellig.

Omdat ik in Hèmert opgegroeid ben spreek ik een aardig mondje hèmerts. Tot grote verbazing van een kleuter die op z'n plat hèmerts vroeg of ze naar de WC mocht antwoordde de juf: “Jâ hur, gâde gij mer. ”Kunde gij hèmerts, juf????” was haar reactie, waarop de juf uitlegde dat ze als kind in Nederhemert was opgegroeid. De kleuter stond me even heel nadenkend aan te kijken en reageerde toen: “Dââr wit ik niks mer van”!

Juf kreeg een vriendje, Piet Vos uit Nederhemert en op 28 april 1978 was het groot feest, de juf ging trouwen, en alle kinderen van de klas mochten mee naar de kerk en naar de kinderreceptie. Ook toen al waren er versierde bogen en juf van Dalen stond met de kleuters enthousiast te zingen op de trappen voor de "Verdraagzaamheid" in Zaltbommel.

Na een aantal jaren in Nieuwaal te hebben gewoond verhuisden Piet en ik naar Delwijnen en al spoedig daarna mochten we twee jongetjes uit Brazilië adopteren. En daar stond ik ineens aan de andere kant van het hek, als ouder in plaats

van juf, een leerzame ervaring. Maar toen de jongens wat groter werden begon het lesgeven toch weer te trekken en via invallen en RT werk stond ik na een aantal jaren weer (parttime) voor de kleuterklas samen met mijn vroegere leerling, inmiddels collega-juf Kooijman. Mijn liefde en verwondering voor de natuur als schepping van God heb ik al die jaren op de kinderen proberen over te brengen, in de

Hofstraat door ons

"kinderboerderijtje" achter de school met konijntjes, cavia's en krielkipjes. Wat was het mooi om een kuiken-tje in het ei al te horen piepen.

En wat een verrassing als de bolletjes die we in het najaar geplant hadden na de koude

winter ineens hun neusjes boven de grond uitstaken. We zaaiden zaadjes van bloemen en tomaten, waarbij de verwonderde uitroep klonk. "Die zaadjes lijken wel pitjes en dat lijkt wel op zand, groeien daar ook bloemetjes uit"?

Elke morgen mochten we beginnen met vertellen uit Gods woord, vaak werd met de

kinderen hierover nagepraat in de kring. We mochten hen voorhouden dat we allemaal een nieuw hartje nodig hebben en dat de Heere dat wil geven en dat hij ons altijd hoort als we hier eerbiedig om vragen. Alle blijde en verdrietige

dingen mogen we Hem vertellen, en Hem vragen ons te helpen en voor ons te zorgen. We hopen dat de Heere deze eenvoudige lessen(met alle tekorten mijnerzijds) nog wil zegenen.

De oude kleuterschool is intussen afgebroken en er zijn lokalen aan basisschool aangebouwd, we kregen een eigen speellokaal, wat een luxe, nu hoefden we niet meer alle tafeltjes en stoeltjes op te stapelen in een hoek van het lokaal als we (kring)spelletjes wilden doen. Van lieverlee veranderde er nog meer op school, de voorschool werd gestart, de kinderen leren daar in de kring zitten en luisteren en

leren pen en schaar hanteren. Door voorlezen, gesprekjes over een bepaald onderwerp en onderlinge communicatie breidt hun woordenschat zich flink uit. Zo hebben ze al een voorsprong als ze in groep één komen. Dit is ook nodig want er wordt ook van de kleuters al heel wat gevraagd. Met behulp van pop Tom leren we zelfs de eerste beginselen van de Engelse taal. Veel administratie en registratie

zijn erbij gekomen en alle vorderingen of juist het ontbreken hiervan moeten in leerlingvolgsystemen worden bijgehouden en waar nodig bijgestuurd door de leerkracht of RTer.

Hierdoor begon het werk mij steeds zwaarder te vallen, je wilt het toch zo goed mogelijk doen en ieder kind de aandacht geven die het nodig heeft en dat valt niet altijd mee als je 33 leerlingen in de groep hebt. Je leeftijd begint mee te tellen je haardos kleurt al behoorlijk grijs. Na de zomervakantie met de start in een nieuwe groep merkte een bijdehante kleuter op "Juf, ik vindt u eigenlijk helemaal geen juf". "Wat vind je dan, dat ik ben", vroeg ik haar. "Nou, ik vindt u net een oma", is het eerlijke antwoord. Na enig overleg sloten we een compromis. Ik werd benoemd tot omajuf. Hierin kon de hele groep zich vinden.

De pensioenleeftijd nadert en ik deed de laatste twee jaren een stapje terug van drie naar twee dagen werken die ik vulde met extra begeleiden van kleine groepjes kleuters (RT) in een apart kamertje en met assistentie verlenen aan een leerkracht bij de werkles en in het gymlokaal.

Zo werd het 3 november 2015 ,de dag waarop ik officieel afscheid nam van "de Wegwijzer".

Alle collega's hebben hier 's morgens met de kinderen een fantastisch feest van gemaakt. Na van een uitgebreid thuisbezorgd ontbijt te hebben genoten werd ik met een heel speciaal voertuig, een TUKTUK, naar school gebracht waar alle kinderen mij opwachtten. Tijdens een feestprogramma in de middenruimte kreeg ik een heel dik boek vol bladen met goede wensen en herinneringen van de kinderen en een prachtige fotocamera aangeboden. Alle leerlingen eten op school friet en mogen om één uur naar huis. Voor mij is het hiermee niet afgelopen, we gaan met collega's bestuursleden en enkele familieleden met de boot over de Waal naar Woudrichem. Daar hebben we de kerk bezichtigd en met elkaar gezongen bij het prachtige orgel. Op de terugvaart was er een heerlijk buffet aan boord

en 's avonds hebben veel mensen, waaronder veel oud-collega's, de receptie bezocht.

In de eerste plaats mag ik de Heere danken die mij de gezondheid, de kracht en de lust gegeven heeft om dit werk zolang te doen en kan ik terugzien op een hele fijne afscheidsdag met schitterend weer.

Gedurende vele jaren heb ik met veel plezier samen met de kleuters mogen werken aan hun ontwikkeling en zo af en toe zal ik het contact met de hèmertse kleuters, die je zo (h)eerlijk spontaan kunnen zeggen wat ze denken, nog wel eens missen.

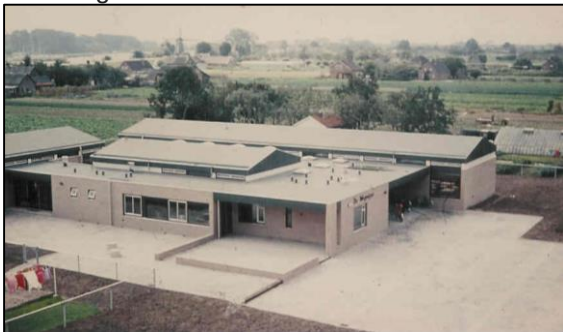
Juf Vos-Wisselink

C.B.S. De Wegwijzer 40 jaar...

Uit de krant van 22 oktober 1975

Nieuwe christelijke school Nederhemert Vrijdagmiddag is de nieuwe christelijke school voor basisonderwijs „De Wegwijzer" te Nederhemert officieel geopend door burgemeester Dorland. Onder de aanwezigen waren ondermeer de oud-burgemeester van Veere, B en W van Kerkwijk, gemeenteraadsleden, inspecteur De Jong van onderwijs, ds. Van Vliet en de heer Rozeboom, president kerkvoogd.

De bijeenkomst in het Dorpshuis werd geopend door de voorzitter de heer W. v.d. Werken. Na een kopje koffie gedronken te hebben vertrok men naar de nieuwe school waar Elly en Wilma, twee dochtertjes van het hoofd der school, de sleutel van de nieuwe school aanboden aan burgemeester Dorland. Nadat de burgemeester de deur geopend had was de opening een feit. In de nieuwe school werd de bijeenkomst heropend door het hoofd der school, de heer Van Dam. Hij las een hoofdstuk voor uit Daniel en ging voor in gebed. Daarna kwam de voorzitter weer aan het woord. Hij legde er de nadruk op dat het een wonder (s dat in deze tijd nog een nieuwe christelijke school gebouwd mocht worden. Dat de werkers en werksters mogen werken naar de naam „Wegwijzer" die de school draagt.

Namens het gemeentebestuur van Kerkwijk sprak burgemeester Dorland. Hij feliciteerde het bestuur, het hoofd der school en zijn medewerkers. De school draagt een sprekende naam „De Wegwijzer". De keuze van deze schoolnaam is bijzonder treffend nl. de weg wijzend naar maatschappij en samenleving en wijzend naar „De Weg" de Grote Kindervriend. Het christelijk onderwijs staat door gevaren van buitenaf en van binnenuit in de branding.

Een christelijke school is toch pas echt christelijk als het evangelie voluit gebracht wordt in zijn breedte en diepte. Dat is naar mijn mening altijd de kracht geweest van de christelijke school. Tegenwoordig wordt zowel in de theologie als in de prediking een Jezus getekend als een vooroploper van maatschappelijke vernieuwingen. Hiervan is geen heil maar alleen onheil te verwachten.

Namens de kerkeraad sprak ds. Van Vliet enkele woorden. Hij wees er nog eens op dat tegenwoordig vele scholen waar christelijk voorstaat dit eigenlijk niet waard zijn. Van het christelijke komt weinig terecht. De jeugd wordt tegenwoordig aangetrokken door radio en T.V. maar van Jezus wil men niet horen. Als men Jezus uit het oog verliest is het een droeve zaak. De ouders hebben bij de doop beloofd de kinderen te onderwijzen en te doen onderwijzen. Het begint bij de ouders dat zij hun kinderen het Woord Gods onderrichten, aldus ds. Van Vliet. Verder voerden het woord de heer Ten Hagen als oud-onderwijzer van de school, en de heer Van Dulst, die als oud hoofd der school sprak. Hij vond het fijn dat burg. Dorland zich niet geschaamd heeft om te wijzen naar Gods Woord. Men schaamt zich tegenwoordig aldus de heer Van Duist om Gods Woord nog uit te spreken.

Daarna sprak de heer Schuurman van het architectenbureau. Verder nog een onderwijzer de heer v.d. Glind en de heer Van Wijk die namens de oudercommissie sprak. Hij bood het bestuur een orgel en een grasmaai-machine aan. Tenslotte dankte de heer Van Dam allen die hem in deze moeilijke tijd hadden geholpen en eindigde met dankgebed, "s Avonds was er voor de inwoners van Nederhemert gelegenheid de school te bezichtigen.

Bron: www.digibron.nl

Reünie van de basisschool

Reünie CBS De Wegwijzer

Op 7 november jl. kwamen bij Eeterij Den Dijk een groot aantal oud-leerlingen bijeen tijdens de reünie van de klassen 1979, 1980 en 1981 van CBS De Wegwijzer. Aangezien veel van hen buiten Nederhemert woont, en je binnen Nederhemert elkaar ook niet dagelijks spreekt, viel er heel wat bij te praten. Het was gezellig druk, er werd veel gelachen en onder het genot van een hapje en een drankje werden er herinneringen opgehaald. Na afloop werd er met plezier teruggekeken op een geslaagde reünie.

Afscheid van Martin...

Redactielid neemt afscheid

Zoals u een aantal dorpskranten geleden heeft kunnen lezen werk ik al drie jaar met veel plezier mee aan de dorpskrant. Voor interviews ben ik bij hobbyisten geweest, mensen uit het verenigingsleven en mensen die me alles konden vertellen over de historie van Nederhemert. Toch is voor mij het interview met barones Van Wassenaer veruit het meest memorabele interview geweest. Zij vertelde prachtig over haar leven als barones op Nederhemert-Zuid en vond het de gewoonste zaak van de wereld dat ze in haar kindertijd verstopperijtje deed in het kasteel van Nederhemert. Samen met de barones mocht ik zelfs nog even binnen in het kasteel kijken, dat normaal maar één keer in het jaar geopend wordt. Een ronduit schitterende ervaring.

Toch komt er nu een einde aan die interviews, vanwege andere journalistieke verplichtingen en ambities. Desalniettemin vind ik het ontzettend jammer en ik hoop dat de dorpskrant nog jaren bij alle inwoners van Nederhemert op de mat zal vallen. In de drie jaar dat de dorpskrant bestaat is het een begrip geworden in Nederhemert, maar ook in de omliggende dorpen. Waar de dorpskrant eerst met een gezonde kritische blik werd afgewacht, weet iedereen nu wat ze kunnen verwachten. Een échte Hèmertse krant, met nieuws over Nederhemert, baby-nieuws, speciale interviews, huwelijken en natuurlijk de vaste onderdelen die iedere dorpskrant terugkomen. Toen we begonnen met de dorpskrant hadden we als voornemen om te doen waarin de gevestigde kranten vaak niet slaagden: lokaal nieuws brengen. Terugkijkend denk ik dat de dorpskrant daar prima in is geslaagd en daar mag de hele redactie enorm trots op zijn. Met nieuw elan in de vorm van René van de Werken, Jenny van den Broek en Gerda Kooijman is de samenstelling van de redactie door de jaren heen behoorlijk veranderd, maar die wijzigingen zijn nooit negatief geweest voor de dorpskrant. Ik wil tenslotte iedereen van de redactie, maar uiteraard ook van de dorpsraad, dan ook ontzettend veel succes wensen met het doorzetten van de dorpskrant en u zult ook vast nog wel een keer een stuk van mijn hand gaan lezen.

Met vriendelijke groet,
Martin van Hemert

Column Betje Wolfers

Het kleine meisje

Ja, een beetje klein is ze wel. Maar dat is niet zo erg. Haar papa en mama zijn ook niet groot.

Waar speelt het meisje toch mee? Ik zie geen poppen. Daar houdt ze zeker niet zo van. Poppen zeggen niets en lachen ook niet. Nee, haar oogjes gaan alleen glimmen als ze *boeken* ziet.

Ja, boeken, kom daar eens om! In haar huis zijn er precies drie. Eén daarvan komt elke dag op tafel. De vader of de moeder lezen dan hardop een stukske uit dat dikke boek. De *BIJBEL* heet het. Maar dat had je misschien al begrepen. Misschien hebben jullie er thuis ook één.

Vast wel!

Boeken, waar zijn ze? Waar haal je ze vandaan? Haar oudere zusje gaat al naar de grote school. Knap, hoor!

Daar zijn natuurlijk wel boeken. Anders hoeft je er niet naartoe te gaan.

Zou er ook een school zijn voor kleine kinderen van vier? Zoals ik?

Eindelijk, eindelijk!

De dag komt dat ik naar het schooltje voor de kleine kleuters mag. Het is best een eind lopen. Maar ik loop mee met de andere kinderen van de Ka. Die weten de weg wel. En moeder Mijntje heeft geen tijd. Het is maandag en dan is ze altijd druk bezig met de was.

Eindelijk zijn we vlak bij het schooltje. Ze noemen het de naaischool. Als ze maar niet denken dat ik ga naaien.

Het laatste stukske van de Meulepad valt niet mee voor het kleine meisje. De stoep nor den

dijk is een hele klim. Hè, hè, eindelijk staat ze op den dijk. Daar is het wel mooi. Een molen en veel water. Het kleine meisje kijkt haar ogskes uit. Maar dat moet niet, want hoe kan ze dan boeken bekijken en lezen!

Boeken, boeken, er zijn helemaal geen boeken in het lokaal. Een aardige juffrouw is er wel en..... veel poppen en papier.

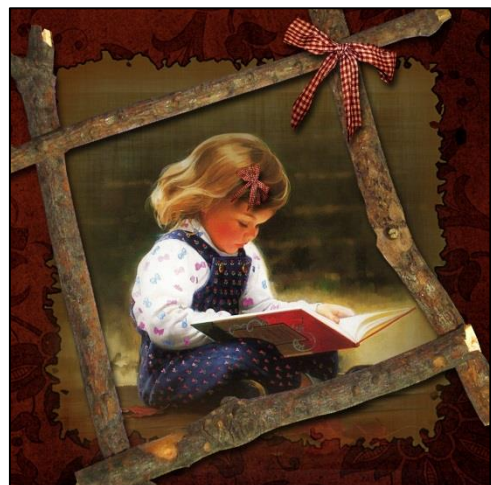
Daar had ik toch het hele eind niet voor hoeven te lopen! Poppen hebben we thuis ook wel, maar boéken, boéken!

Het kleine meisje komt een beetje verdrietig thuis. 'Ik gaoi nie mer, ik gaoi nie mer. En dè stoepke nor den dijk is ok vus te steil'.

Zuchtend besluit de moeder dat het kleine meisje dan in vredesnaam maar thuis moet blijven. De vader is nergens te zien. Die is altijd aan het werk. Hij is 'ne knappe, goeie metselaar. De miese willen gère dè Lieske hullie metsel kerwaaikes doet. Dus is hij niet veel thuis.

Maar de moeder rooit het wel met het kleine meisje en de andere twee.

Ge meugt drie kière raoje wie het klein meske was.

Shalom!

'Lean ata nosea? Ani medaber rak ktzat anglit!'

Vragend kijkt de man mij aan. Opeens weet ik weer dat ik niet Europa ben. Ik ben hier in een land waar niet iedereen automatisch overschakelt naar het Engels, maar liever zijn 'moerstaal' spreekt. Wanneer ik de man van een antwoord voorzie, zie ik zijn ogen oplichten. 'Ah, Tzeth'a L'shalom!' Ik zie waardering, omdat ik me heb verdiept in de gebruiken en taal van het land.

De dorpsraad heeft mij gevraagd om wat te vertellen over mijn reizen naar Israël. Een moeilijke taak! Ik wil graag de dingen vertellen die je niet via het nieuws hoort. Ik wil je daarom graag een aantal dagen meenemen langs diverse ontmoetingen in dit land. Lees je mee?

Zonsopgang

Vroeg in de morgen sta ik op. Volgens de eigenaren van mijn B&B-appartement is de zonsopgang van Naharia erg bijzonder. In mijn auto rijd ik naar het beroemde Banana-beach, het is nog voor 06.00 uur. Heerlijk de dag beginnen aan het kabbelende water van de Middellandse Zee, terwijl de zon langzaam uit het water klimt. Mijn telefoon rinkelt. Het is Dov, de eigenaar van mijn appartement, met de mededeling dat hij voor mij een privérondeleiding heeft geregeld in het naastgelegen kindermuseum Yad LaYeled. Al jarenlang stond dit museum op mijn verlanglijstje en vandaag ga ik het museum werkelijk bezoeken. Snel ga ik op pad en rijd door de drukke ochtendspits naar kibboets Regba.

Kindermuseum Yad LaYeled

Terwijl ik het terrein oprijd, zie ik plotseling een markant gebouw voor me. Een museum in de vorm van een ronde bunker. Een uniek museum dat alleen gaat over de persoonlijke ervaringen van Europese kinderen van de Holocaust. Het museum heeft veel driedimensionale kamers, waarin, door middel van persoonlijke bezittingen, video- en audiofragmenten, het verhaal wordt verteld van Europese kinderen. Ontroerend om te horen van een overlevende hoe hij als zevenjarige jongen dagelijks stiekem de Amsterdamse getto ontvluchtte om in de betere buurten sieraden om te ruilen voor voedsel. Hartverscheurend om te horen hoe kinderen al hun familieleden verloren in de kampen, en als eenzame wees in Israël een nieuwe kans kregen. Hoe mooi om te zien hoe veerkrachtig deze kinderen waren om hun leven desondanks vorm te geven.

De Bahai Tuinen

De reis gaat verder naar de havenstad Haifa.

Als ik langs de havens loop, proef ik het zilte zeezout en ruik ik een sterke visgeur. Dagelijks varen er veel boten af en aan, vissersschepen, transportschepen en luxe cruiseschepen. Vandaag bezoek ik de tuinen van de Bahai. Deze tuinen zijn wereldberoemd en worden sinds 2008 vermeld in de Unesco-lijst van werelderfgoed. Jaarlijks wordt deze tuin door meer dan een half miljoen bezoekers bezocht. De tuinen hebben een uniek design met geometrische tuinen. De tuinen ademen een serene vrede uit en is voor veel mensen een inspirerende plaats. De tuinen zijn het centrum van de Bahai-godsdienst. Deze godsdienst is

ontstaan uit een stroming van het sjiisme (islam) en is ontstaan in Iran. De oprichter zag een eenheid tussen de diverse wereldgodsdiensten en ziet de mensheid als onderdeel van een proces van verstandhouding, vrede, gerechtigheid en eenheid op wereldschaal. Waarom dan in Israël? In de meeste omliggende moslimlanden zijn de Bahai niet getolereerd. Ze zijn hier slachtoffers geworden van een 'kettervervolging'. In de steden Haifa en Akko hebben ze hun onderkomen gevonden. Steden met een multiculturele samenleving, waarin deze godsdienst goed functioneert.

Er is meer te vertellen over Haifa, maar ik heb afgesproken om samen met Miriam, een goede vriendin, samen een wandeling naar de

watervallen van de rivier Iykon te maken. Op naar het noorden dus!

Ongerepte natuur

Om naar de woonplaats van Miriam te gaan, moet ik West-Galilea doorkruisen. Tijdens de schitterende autorit zie ik diverse Joodse, Arabische en Druzische dorpen en steden. Ik ken diverse kleine dorpjes waar de diverse bevolkingsgroepen vriendschappelijk met elkaar omgaan. Waar ze met respect met elkaar omgaan en zelfs elkaars producten kopen.

Inmiddels ben ik in de kibboets Ma'ayan Baruch gekomen en ontmoet daar Miriam. Elke keer als ik weer in het land ben, spreken we met elkaar af om samen wat te ondernemen. Deze keer gaan we een trektocht van ruim 3,5 uur maken in het grensgebied van Israël en Libanon. We beklimmen bergen, steken kleine kreekjes over, gebruiken boomstammen om over een ondiepe rivier te komen en komen onderweg diverse watervallen tegen. Uiteindelijk komen we bij ons doel, de dertig meter hoge waterval vlakbij de

stad Metula. Dit is een waterval waar drie stromen water naar beneden vallen. Een heerlijke plaats om even de benen te laten rusten en de ongerepte natuur op je in te laten werken. Als ik om me heen kijk, zie ik mooie vlinders en kleurrijke vogels. Het lijkt hier net een klein paradijsje! Inmiddels is het weer tijd om verder te gaan. Voor de vroege zonsondergang wil ik nog graag het historische 'Nimrod Castle' bezoeken. Op weg naar de Golan-hoogte!

Historische schatten

Het kasteel ligt in de buurt van het Druzische dorp Ein Kinya. Behoedzaam neem ik de ontelbare haarspeldbochten en zie dan in de verte het kasteel liggen. Het ligt op een bergkam van ongeveer 800 meter boven de zeespiegel. De vesting werd gesticht in de Middeleeuwen door de Kruisvaarders, om de stad Banias te verdedigen tegen de islamitische invasies. Aan het einde van de 13de eeuw, met de islamitische verovering van de havenstad Akko aan de Middellandse Zee, was ook het einde van de kruistochten aangebroken en verloor het Nimrod fort zijn strategische functie en raakte in verval. Het fort zelf kijkt uit over de diepe, smalle vallei die de Hermon van de Golan-hoogvlakte en de weg tussen Galilea met Damascus scheidt. Een zeer strategische plaats dus!

Onderweg in de Galilee

Ik heb afgesproken om de nacht te verblijven bij een bevriende familie die in de buurt van Tiberias wonen. Tijdens de reis van Ein Kinya naar Tiberias kom ik langs veel Bijbelse plaatsen die rond de zee van Galilea liggen. Veel christenen komen met touringcars naar deze plaatsen. Plaatsen zoals Nazareth, Kana, Tabgah, Kapernaüm en Bethsaida. Ook de doopplaats Yardenit wordt hierbij niet vergeten. Deze doopplaats aan de Jordaan wordt jaarlijkse door ruim een half miljoen bezoekers bezocht door mensen van diverse geloofsovertuigingen. Opmerkelijk is de lange rij met ruim tachtig panels waar de bekende dooptekst van Jezus in verschillende talen vermeld staat. Een oase van rust!

Feest in de kibboets

Bij de familie aangekomen word ik ontvangen alsof ik jarenlang ben weggebleven. Bovendien is er vanavond nog een feest in het dorp en al snel wordt gevraagd: 'jij komt toch ook naar het feest?' Elk jaar in september wordt het einde van de zomer ingeluid met een themafeest waar heel de kibboets aan meedoet. Dit jaar is Cyprus het thema. Door alle vrouwen zijn gerechten gekookt, de mannen hebben het schoolplein omgebouwd in Cyprische stijl en de kinderen hebben stukjes ingestudeerd. Samen met de familie loop ik naar het schoolplein. Terwijl het inmiddels donker is geworden, branden er overal lampionnen en wordt er een podium opgebouwd van strobalen. Het is niet alleen het feest van het einde van de zomer, maar ook van het begin van de schoolperiode en voor de najaar-oogst. 'We willen vooraf al onze dankbaarheid laten zien, dus voordat we de oogst binnenhalen!' zegt een oude man lachend tegen me.

De Circassiërs

De volgende ochtend rijd ik weer het Galileese gebied uit. Plotseling hoor ik een klap onder mijn auto. Dat ziet er niet goed uit, een lekke band! Gelukkig ben ik bijna bij een benzinestation. Ik zie nog snel dat ik bij het Circassische dorpje Kfar Kama ben. Opgelucht haal ik adem, ik weet dat ik nu vriendelijk geholpen zal worden. De Circassiërs komen van oorsprong uit de Kaukasus, maar sommige families zijn door de vervolgingen in 1878 in

Israël neergestreken. De Circassiërs zijn aanhangers van de Soennitische islam, zijn volledig geïntegreerd in Israël en vervullen diverse hoge functies. De Circassiërs hebben hun eigen tradities gehouden en hopen ooit weer terug te keren naar 'hun' Kaukasus.

Terwijl ik naar het benzinestation loop, komt mij een gesluierde vrouw tegemoet. 'Oi! Oi!' roept ze! 'No problem, sit just here and relax!'. Opeens hoor ik diverse paardenhoeven over de weg aankomen, en daar komen twee mannen vanuit het Circassische dorp op paarden om mij te helpen met het verwisselen van de band. Van betalen was natuurlijk geen sprake! Ik mocht vertrekken op voorwaarde dat ik later eens in het plaatselijke restaurant kwam eten. (Dat is diezelfde week nog gebeurd, 't was een supergezellige avond!)

Kasteel Montfort

De reis gaat verder naar kasteelruïne Montfort. Dit kasteel is rond 1250 gebouwd als kasteelboerderij, maar later werd het gebruikt als strategische aanvalsbasis van de kruisridders. Helaas moesten de kruisridders 1271 het kasteel ontvluchten voor de Mamlukken. De ruïne bevindt zich tussen een lange kreek, diepe vallei en een rotsklif. Om bij de ruïne te komen moet je dus de rotsklif of de diepe vallei afdalen. Dit maakt dat deze plaats in het weekend vaak wordt bezocht door mensen. Met vier liter water bij me ondernam ik deze tocht. Vandaag is het een erg warme dag, 36 graden, en zonder genoeg water kun je deze tocht niet maken. Na een flinke wandeling van 2,5 uur, met diverse steile hellingen en wandelpaden, kom ik uit bij de ruïne. Dit was echt de moeite waard! In het voorjaar schijnt het nog mooier te zijn. Alles rondom de ruïne is dan groen en in de vallei hoor je dan de rivier stromen. Inmiddels is het weer tijd om de terugreis te aanvaarden, want ik wil voor zonsondergang bij mijn auto zijn. Na weer 2,5 uur klimmen kom ik bij het beginpunt. Ik ben blij hier te zijn geweest, deze plek die maar zelden

bij toeristen bekend is. Een plek die sportiviteit, geschiedenis en natuur met elkaar verbindt!

Een bustocht naar...

Mijn weken zijn niet compleet als ik niet in de gouden stad ben geweest. 's Morgenvroeg sta ik al voor 06.00 uur te wachten bij de bushalte in de stad Rishon LeZion. Vanaf deze plaats kun je met een uurtje naar Yerushalayim rijden. Meerijden in deze expres-bus is één van de snelste manieren om de hoofdstad binnen te komen. Maar van geduld en wachten hebben de mensen hier niet gehoord. Immers, wie het eerst komt, wie het eerst maalt. Met veel duw- en trekwerk lukt het me toch om één van de eerste vijftig personen te zijn die een zitplaats heeft. De snelweg loopt glooiend op naar de hoger gelegen stad. Om klokslag 7.00 uur rijden we het centraal busstation binnen. Er is veel over deze stad te vertellen: de Klaagmuur, de eeuwenoude stadsmuur, de kleurrijke en geurige markten en de versgeperste granaatappelsappen. Maar vandaag neem ik jullie mee naar een kunstenaarsectpaar, waarvan de vrouw van Hollandse origine is.

Hollanders... je komt ze overal tegen

Ik sta stil bij een schitterend geverfde deur. Ik weet dat ik op het juiste adres ben. Hier wonen goede kennissen van mij: Abraham en Hannah. Hannah is een vrouw wiens voorvaders 'heren van Haaften' waren. Na haar studies op de kunstacademie in Amsterdam en Parijs, is ze na 1948 naar Israël gegaan. In Jeruzalem begon ze haar nieuwe leven en trouwde met de kunstenaar Abraham, van Syrische komaf. Samen probeerden ze hun kinderen groot te brengen in een sfeer van verdraagzaamheid en respect voor de medemens. Dit is kenmerkend voor hun hele huis: werkelijk alles hangt vol met zelfgemaakte schilderijen, maskers, beelden en tekeningen. Ik drink graag een kopje thee met hen. De theekruiden worden even snel uit het balkontuintje geplukt en de gietijzeren waterketel wordt op het vuur gezet. Beiden hebben de leeftijd van de sterken bereikt en ik hoor graag hun verhalen over het verleden, hun levenservaringen en hun levenslessen.

Ik heb jullie mee laten kijken hoe ik het leven in Israël ervaar. Ik geloof zeker dat dit een ander verhaal is, als dat je via de media leest, ziet en hoort. Daarom is het goed om

je 'gekleurde' bril af te zetten en te luisteren naar andere verhalen. Bijna jaarlijks verblijf ik voor vakantie een aantal weken in dit land. Het leven daar geeft mij veel rust. 'Geen zorgen voor de dag van morgen, en elke dag zal voor het zijne zorgen' is het levensmotto van veel mensen daar. Een motto wat ik ook alle lezers toewens!

Bart van der Meijden

Uitnodiging toneelvereniging

OPA IS ONBETAALBAAR

**Toneelvereniging Uit Vriendschap in Dorpshuis De Gaarde op
zaterdag 30 januari 2016 en op zaterdag 6 februari 2016**

met de klucht:

'OPA IS ONBETAALBAAR'

Huwelijkszwendelaar graaf Felix heeft zich in pension Wimmel genesteld, waar eigenaresse Roos en haar vriendin Milly meteen voor zijn charmes vallen. Niet zo verwonderlijk, want hun mannen Walter en Oscar, zijn geen schoolvoorbeelden van opmerkelijke echtgenoten. Toch heeft Walter ondertussen wel in de gaten dat er iets speelt. Samen met Oscar neemt hij daarom deel aan een gefingeerde overlevingstraining, om direct na z'n vertrek weer terug te keren en in z'n eigen pension een kamer te huren als 'mevrouw' Waltine. Kort daarna verschijnt ook Oscar weer ten tonele, verkleed als controleur van zedenpolitie. En vanaf dat moment kan de toeschouwer z'n borst wel nat maken. Zeker, als men nog in aanmerking neemt dat Walter nog in de kleren moet kruipen van een rocker en daarna met de wulps Poeske (die op zoek is naar Oscar) in hetzelfde bed terecht komt, terwijl Oscar noodgedwongen als zijn zus moet fungeren en aansluitend de verloofde wordt van oplichter graaf Felix. Opa scharrelt tussen dit alles door als een vergeetachtige oude sukkelaar, die voor letterlijk niets meer te gebruiken is.

Spelers: Marco Bouman, Rianne van Daalen, Ruud Koemans, Adriaan Kolbach, Mark Kolbach, Lia Krijgh, Anouk van der Meijden, Ronald van de Werken. Decorbouw: Dick van Daalen, Ceel van der Meijden en Aart van Ooijen. Regie: Marcel Bouman. Souffleuse: Rianne van Zanten.

Bijdrage van de dorpsdichter

Warme geest

Waar sneeuwvlokken en vorst heersen
het landschap zich tooit
alsof er een nieuwe wereld is ontstaan
de kou een vreemd soort warmte oproept
die geesten doet ontdooien
en lichamen in verstarring achterlaat.

In dit winterse land waar ik rond
hoor ik het knisperen van verse sneeuw
onder doelloze voetstappen
het kraken van de ijslaag op de dode rivier
ik warm mijn geest als wapen
tegen de kilte van het lichaam.

© Thom Ummels

Meer informatie over de dichter Thom Ummels is te vinden op de website van U&U,
Kunst en B&B: www.ummelsenummels.nl

Op de Vagrant

De wind

De wind giert om ons heen, we klotsen en hotsen alle kanten op en we beginnen aardig op een deinend zeeschip te lijken.

Wat een golven, wat een wind en wat een regen!

Het lege schip is nauwelijks te houden, we varen met volle motoren door de Lek, de kopschroef die je normaal nooit gebruikt tijdens het varen, staat constant bij.

De stress is stilzwijgend te voelen. Daarom blijven de kinderen en ik maar beneden en laten de schipper alleen ploeteren!

Klinkt niet echt aardig maar volle concentratie is nu vereist!

We varen richting Rotterdam, we moeten door, want de mensen wachten op ons, weer of geen weer. Hoe we er moeten komen daar wordt niet aan gedacht. Ze hebben ons besteld, we hebben de reis aangenomen!

Tuurlijk wordt er gebeld dat de laadtijd i.v.m. de regen uitloopt, dat de kranen niet draaien i.v.m. de wind! Maar nu is de haven verlaten en gaan we door...

Een schip is officieel veilig in de haven, ja ja maar daar zijn ze niet voor gebouwd.

Een adrenaline kík noemen ze dat, de spanning op zoeken, het gevaar niet ontwijken, door gaan!

Ik heb het er niet op, en vraag me af wat kan er eigenlijk gebeuren, in de stenen belanden of een ander schip rammen? Maar goed, niet aan denken, zo lang we gas geven blijven we een beetje in het gareel, omdat we leeg zijn vangen we veel wind en zijn we net een speelbal voor de wind! Af en toe hoor ik nog meer gegas... piepjes en rare geluiden, de spanning stijgt in me! We zeilen alle kanten op nu is het echte werk gekomen en zou er niemand willen ruilen met de schipper!

We zouden allang de touwtjes uit handen hebben gegooid en geroepen: bekijk het maar! Maar nu komt de ware aard van de schipper naar boven en weet je waarom ze vaak als ruwe ruige gasten worden gezien. Nergens deinzen ze voor terug, nergens!

Ik daarentegen loop van raam naar raam en probeer voor de kinderen zo ontspannen mogelijk te lijken, maar binnen in me giert het van de stress, de onmacht en vooral het willen zien wat er gebeurt. Maar dat valt niet mee met al die kleine raampjes aan de zijkant, het enige wat ik zie zijn de spetters van de golven en de regen!

Maar het is nu gewoon beter dat ik beneden blijf, voordat ik de stress overbreng op de schipper en hij stik chagrijnig wordt van mijn geijsbeer en dat onrustige gezeur van: gaat het?? Oohhh nee dat ga niet goed hoor kijk uit joh!..enz....

De jaren hebben het geleerd, vaak hoop je als ze zware wind op geven dat je vast kan blijven aan de kade! Dat je geladen bent of dat je gewoon heerlijk stevig in een huis zit!

Want ook al lig je vast aan de kade, de golven slaan tegen je schip en je schudt en botst dan toch ook behoorlijk tegen de kade of een ander schip waar je je evt. aan vast maakt!

Het eerste wat ik altijd vraag als er wind op gegeven wordt: Zitten de luiken vast? Met spanbanden dan wel te verstaan! Want ik heb die dingen 1 keer bij een schip weg zien waaïen, wat ik niet nog eens mee wil maken.

Gelukkig zit alles best goed vast, want er is niets zo veranderlijk als het weer en op het water kan het dan net iets harder waaïen dan op het land. De wind is daar altijd!

De golven ontstaan ook heftiger, doordat wind en stroom tegen elkaar op gaan. Dan kan het bij een klein windje al aardig tekeer gaan! Ik doe de ramen en deuren dicht en hoor de motor uit gaan, wat betekent dat we in de botlekhaven zijn aan gekomen!

We zorgen voor 'n heerlijke Hollandse prak eten met een stevige gehaktbal en niemand praat meer ergens over!

En hopen stil dat het weer morgen beter is!

Even voorstellen...

EVEN VOORSTELLEN

Mijn naam is Nicole Heerius –van Duinen en ik ben sinds 1 oktober dorpscoördinator van o.a. Nederhemert. Ik heb deze taak overgenomen van Debby Wesselo. Ik ben sinds 3,5 jaar werkzaam bij de gemeente Zaltbommel waar ik het erg naar mijn zin heb. Naast Nederhemert ben ik ook dorpscoördinator van Gameren, Nieuwaal, Kerkwijk, Poederoijen, Delwijnen en Brakel.

Ik ben getrouwd met Chris, woonachtig in Middelrode en samen hebben we heb 3 kinderen van 13, 16 en 18 jaar.

Als dorps- en wijkcoördinator ben ik de spin IN 't web in de relatie tussen de gemeente en inwoners. Samen met de inwoners en het dorpsplatform Nederhemert werk ik aan het bevorderen van de leefbaarheid in Nederhemert. Ik zie erg uit naar een prettige en fijne samenwerking met de actieve dorpsraadleden van Nederhemert.

Voor vragen kunt u mij altijd bellen en/of mailen op nheerius@zaltbommel.nl of 06-29024749. Ik werk 26 uur in de week op maandag, dinsdag, woensdagmorgen en donderdag.

Met vriendelijke groet,

Nicole Heerius-van Duinen
Dorps-en Wijkcoördinator
Gemeente Zaltbommel

Rouw

Op 23 oktober 2015 overleed

Maria van de Werken - Baron

In de leeftijd van 92 jaar

Sinds 2002 weduwe van Marius van de Werken

Laatst gewoond hebbend: 't Slot te Gameren

Op 7 november 2015 overleed

Willem Jacob Stam

slechts 1 week oud

Zoontje van Jaco en Klazina Stam – van den Berg

Met oprechte deelneming

Rouw

Op 10 november 2015 overleed

**Aletta Louisa van Loon –
van der Heijden**

In de leeftijd van 92 jaar

Sinds 1964 weduwe van Wim van Loon

Laatst gewoond hebbend: Klaproosstraat 3

Op 15 november 2015 overleed

Piet van Wijk

In de leeftijd van 79 jaar

Echtgenoot van Dien van Wijk – den Teuling

Laatst gewoond hebbend: Hofstraat 36

Het afscheid is definitief,
maar de herinnering is onuitwisbaar,

Kleurplaat

Inhoudsopgave

• Colofon en voorwoord	blz. 01
• Nieuwtjes van de dorpsraad	blz. 02-03
• De kleinste Hèmertsen	blz. 04-05
• Helpende hand	blz. 06
• Fietsenkeuring	blz. 07
• NPV vrijwillige thuishulp	blz. 08
• S.... of ss	blz. 09
• Nieuwe dorpspomp	blz. 10
• De kernen bedankt	blz. 11
• Oude nieuwjaarswens	blz. 11
• Gouwe ouwe Juliana-Concordia	blz. 12-14
• Getrouwd	blz. 15
• Uit de gemeenteraad	blz. 16-17
• Herinneringen van ds. H. Zweistra	blz. 18-19
• Hooi(en)	blz. 20-21
• Brandweervvaardigheden	blz. 22-23
• Over oude dokters	blz. 24
• Rebbies Fish	blz. 25
• Gezondheidscentrum	blz. 26-27
• Wintermarkt	blz. 28-29
• Uitnodiging Juliana-Concordia	blz. 29
• Bouwbedrijf G. Vos	blz. 30-31
• Een jongere stelt zich voor	blz. 32
• Musicus en orgelmaker	blz. 33-34
• Stukske Hèmertse proat	blz. 34
• 40 jaar getrouwd (1)	blz. 35-36
• 40 jaar getrouwd (2)	blz. 36-38
• 55 jaar getrouwd	blz. 39-40
• Oproep Heemkunde	blz. 41
• Afscheid juf Vos –Wisselink	blz. 42-45
• C.B.S. de Wegwijzer 40 jaar	blz. 46
• Reünie van de basisschool	blz. 47
• Afscheid van Martin	blz. 48
• Column Betje Wolfers	blz. 49
• Shalom!	blz. 50-53
• Uitnodiging Toneelvereniging	blz. 54
• Bijdrage van de dorpsdichter	blz. 54
• Op de Vagrant	blz. 55
• Even voorstellen	blz. 56
• Rouw	blz. 57-58
• Kleurplaat	blz. 59
• Inhoudsopgave	blz. 60